

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), COLONEL A. MICU H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, N. MANTU, Prof. D-r N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal) DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, GEORGE A. PLAGINO, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, Dr. O. STOICHIȚĂ, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII :

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

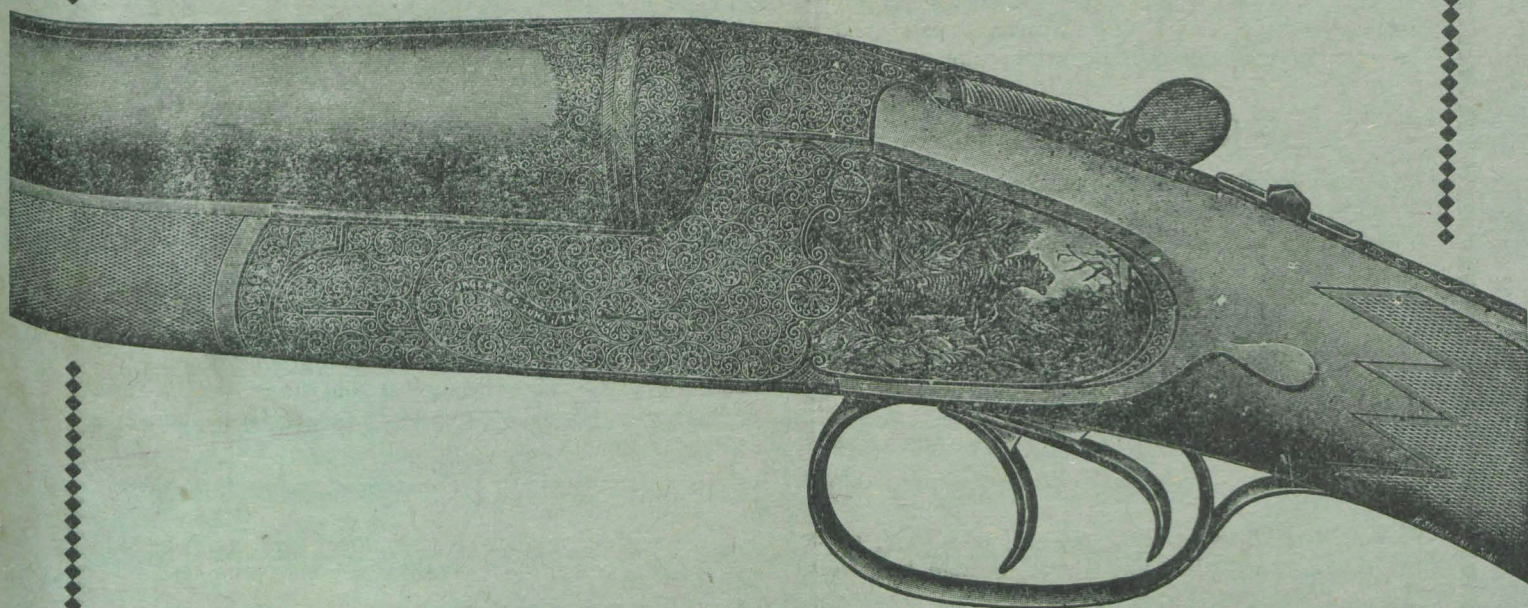
Orele de biurou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicatele „excepțional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunei

CAROL RISKE & Co.

ARME, MUNIȚIUNI ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE
ARTICOLE DE PESCUIT ȘI SPORT
ATELIER DE REPARAȚIUNI ȘI IMPĂERE

Cea mai mare și mai bine asortată casă în acest gen din Țară.
Strada Edgar Quinet, No. 6. — BUCUREȘTI — Strada Edgar Quinet, No. 6.

ARME, MUNIȚIUNI ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

Reprezentanți pentru România al importanțelor fabrici de arme Gebr. Rempt, Venuswaffenwerk *Gustav Bittner*, *Lepage, Lajot & Co.*, și *Ant. Masereel*. Arme dela cea mai fină execuție și până la cea mai simplă și ieftină. Se primesc orice comenzi de arme, către orice fabrică, putând da sfaturi la nevoie și însărcinându-ne cu toate formalitățile de aducere.

REVOLVERE, PISTOALE, MUNIȚIUNI DE ORICE FEL

Reprezentanți ai fabricii de pulbere și cartușe „*Hasloch*” din Germania, ale căror produse se bucură de o reputație mondială, fiind concurențele renumitelor cartușe „*Rottweil-Waidmannsheil*”. Cu cartușul „*Hasloch*” (marca „*Laedkönig*”) s’au câștigat nenumărate premii la concursurile internaționale de porumbei, iar anul acesta s’a luat *marele premiu al Austriei* precum și un alt premiu întâi, la concursul din prima zi de Florii ținut la Viena. Reprezentanți pentru România ai renumitelor fabricate „*Sellier & Bellot*”. Curse pentru răpitoare, ale fabricii *E. Groll & Co.* — *Alice, tuburi, bure, capse, articole de vânatoare de orice fel, mașini de sertizat și de scos și pus capse, vergele de armă, perii de șters, instrumente de chemat vânatul, jambiere și moletiere și thermose, etc., etc.*, într’un cuvânt tot de ceea ce vânătorul are nevoie. *Uleiuri de arme:* Nitroperdenol și Nitrolinol. *Articole de pielărie*, ca genți și tocuri de armă, cartușiere, bice, sgârzi, lesse, etc. Primim orice comandă de această branșă, copiând după modele din străinătate.

ATELIER DE ARMURĂRIE

Executăm rapid orice reparațiuni de armurărie, posedând atelier propriu instalat chiar în local, sub conducerea maistrului-armurier Ion Tiron. Primim reparațiuni și din provincie, cari se pot expedia contra ramburs.

NĂTURALIZARE (IMPĂERE)

Efectuăm orice naturalizare de păsări și mamifere, confecționăm covoare din piei de animale inclusiv argăsirea, cu sau fără capul naturalizat. Expoziție permanentă de păsări și animale naturalizate, de colecțiuni de insecte, pentru școli etc.—Executăm orice comandă.

BIROU DE VÂNĂTOARE

Câini cu pedigree, introducem din străinătate de orice rasă și vârstă, dresați și nedresați, având legături cu crescătorii străine. La cerere putem face ofertă.

Consignație, primim *arme* de ocazie și orice *articole de vânatoare*, mijlocind și vânzarea de *câini* din Țară de toate vârstele, cu și fără pedigree, dresați și nedresați. *Vânat viu*, de orice specie precum și ouă, înlesnim vânzarea și procurarea pentru repopularea teritoriilor de vânatoare, sau pentru regenerarea sângelui. La nevoie, putem aduce și dela casele din străinătate. Deasemenea mijlocim vânzarea de bufnițe mari (*Strix bubo maximus*), pentru vânătorearea la păsări răpitoare. *Mijlocim* procurarea de vulpi argintii și de Alaska, dela crescătorii din Germania.

Cumpărăm tot felul de piei de animale, dela urs și până la iepure, precum și coarne de cerbi și de căprioare, lepădate sau cu os frontal. *Cumpărăm bufnițe și alte păsări și animale, vii sau împușcate.*

ARTICOLE DE PESCUIT

Secțiune specială bine prevăzută cu unelte pentru pescuitul sportiv și practic.

ARTICOLE DE SPORT

Renumitele bărci demontabile și portative „*Klepper*” de cauciuc, ideale pentru vânătorearea de baltă. Asortiment bogat cu articole de sport de orice fel, ca *rachete și mingi de tennis, mingi de foot-ball, echipamente pentru sportul de iarnă, etc.*

REVÂNZĂTORILOR ACORDĂM RABAT. *Primim orice comenzi din provincie, expediind toate*
: : : : : *mărfurile contra ramburs.* : : : : :

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

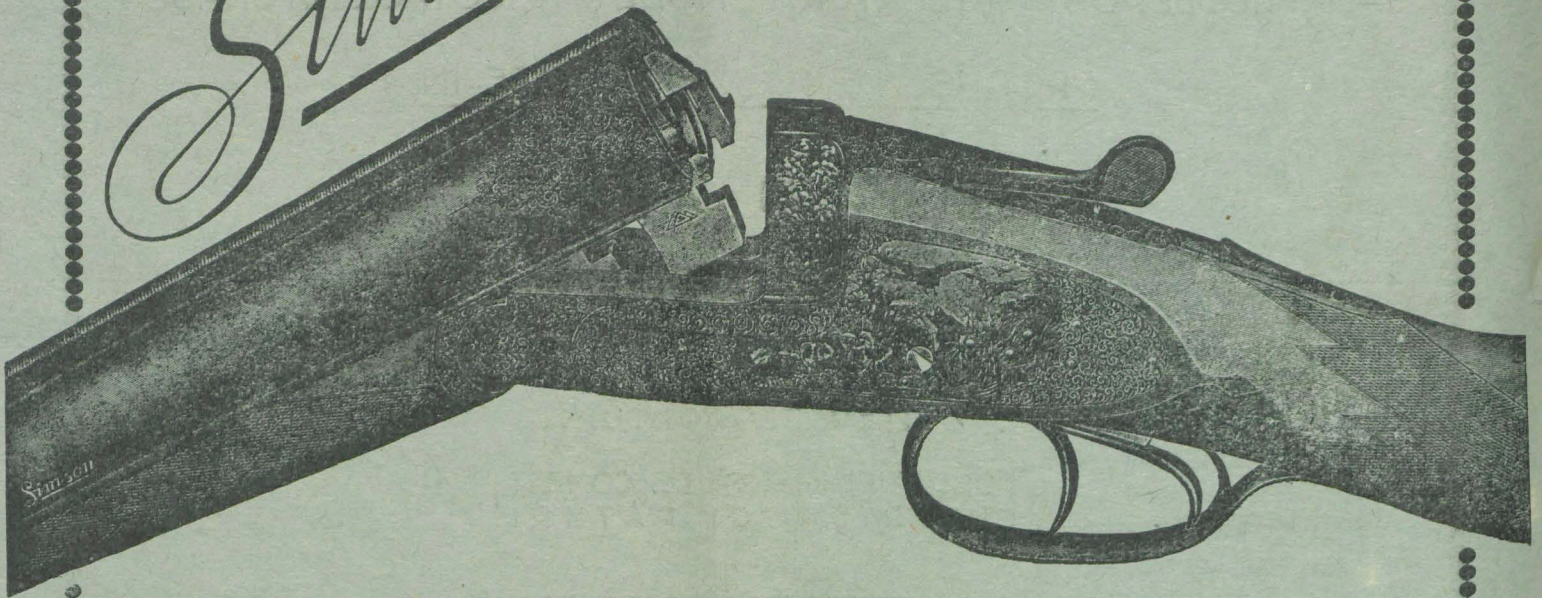
RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

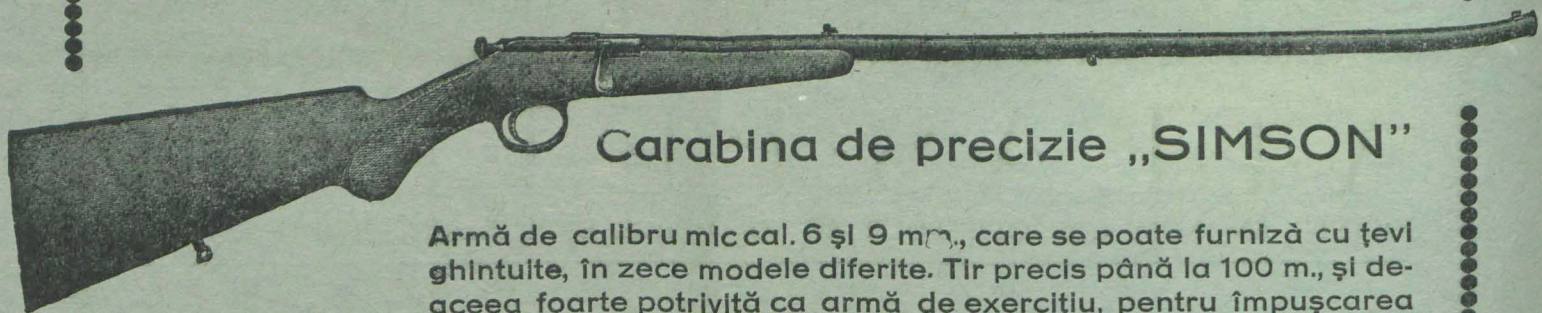
Marca Fabricii

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

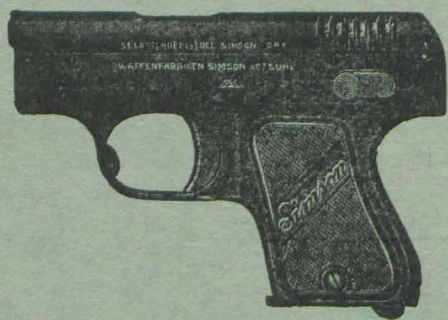
Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibrul mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

† DINU R. GOLESCU

PARE că, dela un timp, o hotărîre supremă a soartei face, ca să nu treacă un număr al revistei noastre, în care să nu înregistrăm pierderea unuia din fruntașii vânătorimii române.

S'a stins și Conu Dinu Goleșcu!... S'a dus, așa cum a trăit, discret, placid, ușor, răpit în mai puțin de o jumătate de oră, de o criză a boalei de inimă cu care se obișnuise de mult, pe când se află la moșia sa Budești, din județul Vâlcea. Implinise 67 de ani. Dar ce însemnează această vârstă pentru titanii generației lui Mișu Pherekyde! Uitați-vă la venerabilul nostru președinte de onoare Mihail Șutzu: Dacă n'ar fi suferind de ochi, mă prind că și astăzi — la 80 de ani — s'ar duce să împuște ursul și cocoșul de munte!

Dinu Goleșcu descinde din una din cele mai vechi și nobile familii boierești dela noi (E cunoscută zicala: «Doar nu te tragi din lăutarii lui Goleșcu!...»). Eră fiul

lui Radu Goleșcu, supranumit și «Catană», feciorul lui Iordache Goleșcu, care eră frate cu Dinicu Goleșcu. A făcut studiile la Paris. Cu politica s'a ocupat puțin. Il vedem totuș intrând în parlament, unde a reprezentat ca deputat și ca senator, ținutul său drag, județul Teleorman, cel cu câmpiile nesfârșite și mănoase, pe vremuri un adevărat raiu vânătoresc, unde n'a fost an să nu petreacă vara întregă la moșia cealaltă, la Dracea, distrându-se cu vânătoarea și cu creșterea cailor de sânge, fiind unul din primii sportsmani care s'a ocupat cu aceasta în țara noastră.

Căci Dinu Goleșcu eră sportsman în adevăratul înțeles al cuvântului. Orice manifestare a acestuia îl interesă. A fost unul din cei mai vechi membri ai Jockey-Clubului, făcând parte din comitet de mulți ani, și nu eră zi de curse ca să fi lipsit dela hipodrom... dacă nu eră cumva plecat la vânătoare. Fiindcă, de, vânătoarea a fost deapururi slăbiciunea mare a lui Conu Dinu! Pentru ea, nu cunoștea nici oboseală nici incomoditate, nici dificultățile drumurilor lungi pe căile noastre

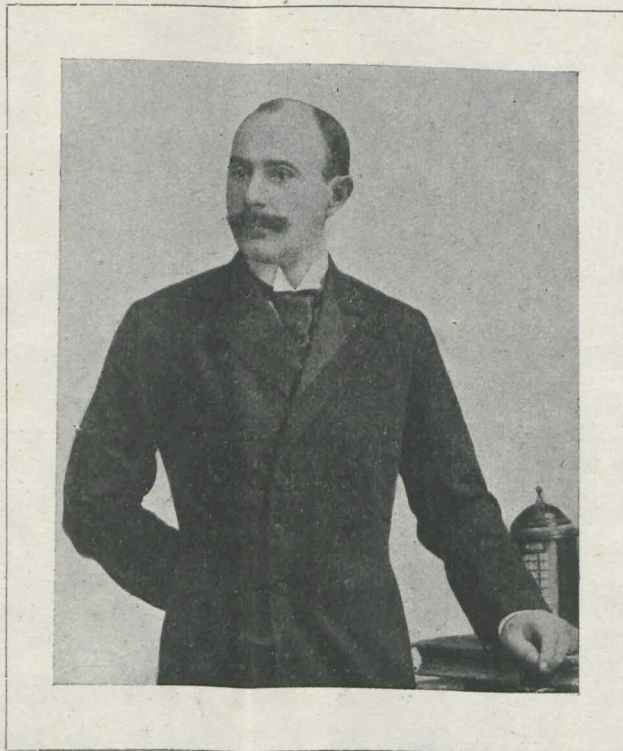

ferate, nici chiar amărăciunea deziluziilor unei expediții nereușite. La vârsta sa, nu eră rar să-l întâlnești, în miez de iarnă, într'un compartiment rău încălzit de cl. III-a pornind, hăt, încolo, departe, spre vreun ostrov al Dunărei, la vreo vânătoare, — de dragul de a fi în mijlocul camarazilor.

Dinu Golescu a făcut parte din pleiada, azi aproape dispărută, a marilor vânători din epoca de aur vânătoarească în România veche. A vânat deci mult și pretutindeni. Dar a vânat și *bine*. Căci, deși apucase timpurile acelea fericite, a știut să se adapteze repede și cerințelor moderne de parcimonie forțată, dând pilda cea mai luminoasă a vânătorului numit azi «corect» și necunoscut pe vremurile acelea.

Nu e deci de mirare că

Dinu Golescu a fost în fruntea mai tuturor organizațiilor vânătoarești din vechiul regat. El a fost întemeietorul «Uniunii» și în acelaș timp primul ei președinte. În ultimii ani, simțindu-se obosit, a rugat să fie înlocuit la cârmă de unul mai tânăr. Astfel d-l Mocsonyi a fost ales în aplauze unanime președinte, iar Conu Dinu s'a retras în scaunul bine meritat de președinte de onoare. Totuș nu ne pierde din ochi. Când putea, nu lipsea dela consiliu, iar sfaturile lui erau ascultate cu smerenia cuvenită. Astfel putem spune că Dinu Golescu a murit cu drapelul în mână. Agonia i-a fost scurtă. Dar veșnică-i va fi amintirea în inimile tuturor celor cari l-au cunoscut, deci l-au apreciat și iubit.

† DINU R. GOLESCU
(Fotografie din tinerețe)

C. G. ALEXIANU
Secretar General al «Uniunii».

EDUCAȚIA VÂNĂTORULUI

INÂND seamă că, cu toată protecțiunea acordată vânatului prin legea instituită în acest scop și care prevede pedepse pentru acei cari s'ar abate dela ea, totuș, această protecțiune este iluzorie atâta vreme cât vânătorul înscris într'o societate cât și ceilalți cetățeni, nu vor primi educația firească în direcția vânătoarei, adică nu vor primi noțiunile necesare acestui nobil sport.

Și totă întrebarea ar fi: prin ce mijloc s'ar putea face această educație?

Găsesc că singurul și cel mai eficace mijloc pentru pregătirea și adoptarea acestor noțiuni de vânătorie este: Conferința.

În fiecare județ, pe anumite centre fixate sau chiar în fiecare comună, să se țină conferințe vânătoarești, arătându-se de cei cunoscători, cum trebuie să se poarte un vânător înscris în Societate, deasemenea ce trebuie să facă sau să nu facă acei ce nu sunt vânători; să se

arate pedepsele prescrise de lege pentru braconieri și pagubele ce se aduc vânatului prin vânătoarea clandestină.

Cu un cuvânt, în aceste conferințe să se facă adevarata școală a vânătoarei în tot ce privește: menajarea, înmulțirea și ocrotirea vânatului.

La aceste conferințe care s'ar putea face de 2 ori pe an adică: la închiderea vânatului 1—30 Ianuarie și la deschiderea lui 1—30 August, este necesar să ia parte paznicii publici și privați care prin cunoștințele lor pot aduce mult folos celor ce-i ascultă.

Subsemnatul, am ținut asemenea conferințe, cu ajutorul primarului și șefului de post din comune și rezultatul obținut este binefăcător, constatând cu deplină satisfacție, că relele comise de braconieri, de copii ce stau la câmp cu vitele și de câinii dela stâne, sunt mult în descreștere și am credința că într'un viitor apropiat ele vor dispărea cu desăvârșire și aceasta numai de pe urma conferințelor.

V. G. GEORGESCU

Membru fondator al Uniunii Generale a vânătorilor.
Președintele societății vânătorilor «Câmpul» din Urziceni, județul Ialomița și Paznic public pe țară.

EDUCAȚIE VÂNĂTOREASCĂ

— SPICUIRI DIN REVISTA VANĂTORILOR —

de J. Filipescu, Invățător
Crusov-Romanați

ITESC cu multă plăcere și caut să prind din cetirea R. V., toate ideile pe care le cred mai necesare în a contribui cu ceva la «educația vânătorească», prea necesară vânătorilor din țara noastră, și găsesc multe, prea multe chiar, dar dacă una mi se pare bună, în alt număr citesc alta care mi se pare și mai bună și... mă întreb: «Care e cea mai bună?»

Părerii frumoase, idei sănătoase, toate puse pe hârtie și citite, au darul de a-ți face spiritul mai atent și-ți deschid «ochii minții» pentru a reflecta mai mult. Puse însă pe punctul de a fi aplicate, și se par irealizabile și în consecință rămân numai pe hârtie.

Și cum toate aceste idei au același scop: «educația vânătorilor», care în marea lor majoritate au absolută nevoie de această educație, mă întreb: de unde să-și formeze acești înși educația necesară, când ei nu știu nici să-și facă semnătura descifrabilă pe acte — polițe mai ales — dar să mai citească și să înțeleagă articolele din R. V. sau alte manuale, menite a-i da educație, pur vânătorească?!

În afară de aceasta, câți din toți vânătorii din țară citesc revista, pe care străinii din alte țări o citesc cu mare plăcere și o consideră ca o hrană a sufletului lor?!

La noi câți abonați are revista, abonați care din ea să-și însușească cunoștințele cele prea necesare educației lor?! Câți? Din curiozitate rog administrația revistei a-mi răspunde — dacă nu pe țară — pe județul meu, județ de șes, dar cu 3 (trei) (!) societăți de vânătoare, cu un număr de 300—400 membri, câți din aceștia citesc R. V sau care e procentul?!? Aproape îmi vine a crede că nici cei însărcinați cu conducerea și administrația lor n'o citesc. Mai mult, din aceste trei societăți care din ele este afiliată Uniunii? Toate, sau niciuna? De unde deci să le vie această educație atât de necesară azi, în timpurile grele prin care trec și oameni și animale — totdeauna — pentru a fi la înălțimea idealului pe care-l visează toți vânătorii conștienți de drepturile și datoriile ce legea le acordă și le cere?! De unde?

Iată întrebarea ce-mi pun mereu și pe care cred că ar trebui să și-o pună toți cei ce se străduiesc pentru luminarea celor ce vor să fie vânători corecți.

Ca răspuns la această întrebare găsesc în No. 6 al R. V. 1927, în articolul: «Examenul vânătorului» al d-lui N. Vasiliu, ceva, dar fie că eu nu cunosc societatea d-lui, fie că d-sa crede că toate societățile din țară sunt conduse și administrate în același spirit de legalitate, destul

că d-sa zice că societății îi revine sarcina de a-și educa membrii săi «pentru că societatea are angajamentul prin statutele ei însăși, de a fi toți membri în conformitate cu legea și dispozițiunile Minist. de Agricultură și Domenii, atât în ce privește plata taxelor cerute de lege, cât și... *respectarea legii vânatului*» accentuez și subliniez:

Respectarea legii vânatului!

Trei cuvinte, care pentru mulți poate, nu redau adevăratul lor înțeles și poate nici nu se gândesc ca la «mijloc» e o «lege», sancționată și întărită de forurile competente. Pentru a ilustra mai bine înțelesul celor spuse în această frază, scriu mai jos următoarele rânduri, din care cred va vedea oricine, cum o societate tânără din județul nostru, caută a da, educație vânătorească și îndemn la «respectul legii vânatului».

Avem în județ trei societăți de vânătoare, constituite conf. legii, dintre care două în capitala județului și una în comuna urbană Corabia. Din cele două din capitală, una este veche de 4 ani, recunoscută cu decizia Ministerială No. 52720[923, iar cealaltă, abia acuma căpătându-și existența legală.

La cea veche sunt membru, încă dela început, dar — fie dintr'o orientare greșită, fie dintr'o pornire impulsivă a eului meu, căutam să fug, înclinind mult spre cea nouă. Ba ca o dovadă că sunt gata a-mi pune în fapt înclinația, trimiț președintelui, care nu eră decât inițiatorul, o scrisoare în care arătam părerile mele relativ la constituirea acestei societăți.

Scrisoarea a avut răsunet și ușile mi s'au deschis larg. Am împins lucrurile și mai departe, semnând personal actul constitutiv al societății, încredințat fiind că societatea nouă va porni pe un drum drept, curat și numai în spiritul legii, pe care ca orice om conștient o respect.

Așteptam ca societatea să-și capete existența legală pentru a putea liberă permisele necesare și într'una din zile, am plecat în capitală pentru a-mi plăti către societate cotizațiile și taxele legale.

În convorbirea ce a avut loc între mine și președintele societății, pe tema că societatea n'a arendat încă terenuri care să ne mulțumească — căci eram reprezentantul a încă patru vânători, printre altele zise de d-l președinte, mi-a rămas în minte și sună și azi ca un dangăt lugubru de clopot cuvintele... «Cât privește terenurile pe cari veți vâna, vânați oriunde căci nimeni nu vă oprește».

Din aceste cuvinte reiese clar — cred — «educația» pe care acest domn președinte chemat s'o facă membrilor săi, o face precum stă în lege sfatul, art. 73 și următorii.

M'au izbit și-am tresărit ca sub acțiunea unui curent electric, am tăcut, am salutat și-am ieșit, cu multă durere în suflet, rămânând să reflectez pe drum asupra acestor cuvinte...

Și d'ăia zic, iată educația pe care o fac societățile de vânatoare membrilor lor, pentru a da un ajutor «factorilor competenți în munca lor istovitoare și pentru propășirea spre bine a stării vânatului, ca să putem arăta lumii că ne cunoaștem datoria și pe acest teren».

Și atunci către ce tinde această societate, către educația membrilor săi, sau către «fabricația» a câți mai mulți braconieri, care să stârpească și ce bruma de vânat mai este în județ, că doar nu e un județ de munte cu păduri massive și teren propice adăpostirii și înmulțirii vânatului?!

Deci, pe lângă un «examen al vânătorului» se impune chiar o selecționare riguroasă a membrilor oricărei societăți și fiecare membru să aibă la societate un «caz» unde să i se noteze toate actele lui, în ce privește mai ales «ocrotirea vânatului». Ori mai fi poate și alte modalități, pe care cei chemați să le găsească, să le aplice, nu vor întârzi a o face. Se impune; e o cerință imperioasă chiar, pentru că toți caută numai să distrugă, nu să creeze, și dacă societățile vor continua să se înmulțească, vânatul se va împuțina văzând cu ochii...

.....
Dacă «vânătoarea este o pasiune sufletească, este o îndeletnicire a acelor, cari cu ochi iubitori văd și gustă frumusețile naturii, care se recrează sufletește admirând minunile făcute de Creator și cari în intimul contact cu natura, ascultă smeriți misterioasele bătăi de inimă ale mamei «pământul», ce trebuie să fie aceia care se îndeletnicesc cu această nobilă pasiune?! Brute fără «inimă»? sau «vânători» cu inima plină de sentimente frumoase admiratori ai Dumnezezești creaturi — vânatul — și ocrotitorii ei până la sacrificiu!? Puțini sunt de aceștia, pentru că celor mulți le lipsește educația cea atât de necesară unui vânător, pentru a putea contempla, atât cât «ochii sufletului» fiecăruia văd, opera Dumnezeescului Părinte. Și nu e de înțeles — cred — pentru mintea oricărui muritor, dacă vânătoarea, pasiune sufletească dintre cele mai nobile, diferit simțită dela om la om — poate sta alături de cea mai josnică faptă «omenească» — dacă se mai poate numi astfel — «uciderea» unei piese de vânat în timp oprit, și în care la «disecție» găsești puii ce încă mișcă în velișul cald al mamei, dar cărora tu nelegiuit adept al zeiței le-ai curmat firul vieții — lipsindu-i de priveliștea frumoasă a naturii, pe care Creatorul a lăsat-o pentru bucuria și a oamenilor cu suflet și a brutelor nesimțitoare» — cu o clipă din veșnicie mai înainte.

Nu știu de ce este copleșit atunci sufletul tău, de sentimente omenesti sau de *instincte* bestiale de care nu te-ai putut lepăda, ci le moștenești în aceeași fază de dezvoltare ca în timpurile când pe pământ nu erau «oameni» ci numai bestii!? Unde-ți este rațiunea omule? Intunecatu-s'a și ultima licărire pe care cel Atotfăcătorul ți-a dăruit-o pentru a te deosebi de cele cărora le curmi vieța fără nici o milă, fără să-ți procure plăcerea adevărată??!...

...Poate sta alături un «înger» cu un demon, ce ține în mână unelta aducătoare de moarte ființelor necuvântătoare și în buzunar permisul societății din care face parte — piatra de încercare — pe care stă pentru a tăia fire de vieți, fără ca urechia inimii să audă «bătăile misterioase ale mamei Natura»??

Sărman muritor! În ceruri, sus, înaintea tronului celui Atotputernic, îți vei da socoteala de nelegiuirile ce comiți, când la judecata de apoi și răsplata veșniciei vei fi chemat; căci înaintea judecății pământestești n'are cine te târi!

Asta este educația vânătorilor noștri dela țară, cărora președinții societăților le pun pe umăr arma de vânatoare, în buzunar permisul și le spun: «vânează oriunde, oricând, căci nimeni nu te oprește».

Iată educație! Iată drumul pe care sunt îndrumați vânătorii tineri, căci cei bătrâni — veteranii fără «Universitatea Vânătoarească» dar desăvârșiți în comiterea braconajului — nu mai au nevoie de astfel de îndrumări, știind de mai înainte, din «timpurile ogarului» când vânau în ziua de Sf. Paști iepuri, pe care-i aduceau acasă cu căruța.

(Fapt ce nu admite poate nimeni, dar care totuși este autentic).

Și pentru toate acestea mai poate fi numit *vânător*, se mai poate mândri cu pușca pe spete, un ins, când în fundul inimii se-ătuia de orice simțământ omenesc clocotesc patimile feroce din timpurile preistorice ale strămoșilor care s'ar mândri cu un așa strănepot, demn de ei?!

Iată cruda realitate de care trebuie să ne îngrozim și pentru a cărei îndreptare trebuie să luptăm cu toții, «dela opincă până la vlădică».

Să lăsăm deci «copoiul» în pace, ținându-l legat și să ne interesăm mai mult de «câinii vagabonzi» pentru a-i stârpi și de «bestiile umane lipsite de suflet și educație vânătoarească».

SOARTA DROPIILOR

de General G. Manu

AM cetit cu interes întâmpinarea d-lui V. Roșu publicată în numărul din Septembrie al revistei și ca vechiu vânător de dropii, am apreciat observațiunile juste asupra felului de traiu și particularităților acestui falnic vânat ce constituie podoaba câmpiilor nemărginite ale țării noastre.

Nu mă unesc însă cu părerea d-sale, când afirmă că dropiile nu se împuținează și nu sunt amenințate chiar cu dispariția, și iată de ce: Reforma agrară a redus într'o enormă măsură tarlalele întinse de rapiță, grâu, orz sau ovăz ce constituiau ținutul de predilectie al dropiilor. Pe marile moșii de odinioară, odată arăturile și însămânțările făcute, dropiile aveau, până la seceriș, și răgaz aproape desăvârșit pentru a trăi liniștite și mai cu seamă pentru a oua, cloți și a crește puii lor.

Astăzi lucrurile s'au schimbat; mai toate câmpiile se prezintă sub aspectul unor culturi alternate de grâu și porumb, cece implică munci agricole continue și variate, adică prezența permanentă pe câmp de oameni, vite și câini, dela topirea zăpezii și până către sfârșitul lui Maiu, tocmai epoca clocitului pentru dropii.

Chiar acolo unde există întinderi mari de aceeași cultură, ele aparțin unor proprietari diferiți, cari, când muncile au încetat, vin adeseori însoțiți de copii și câini, să supravegheze progresul grâului sau porumbului. În aceeași ordine de idei, nu voi uita spectacolul ce îl prezentă în primăvara aceasta, într'o Duminică, în regiunea sud de Mizil, câmpul presărat cât vedeai cu ochii, de copii cari căutau sparanghel sălbatec și, bine înțeles, nu scăpau ocazia de a aduna și ouăle de dropii ce le găsiu pe câmp.

În asemenea condițiuni, ce liniște mai pot avea aceste nenorocite păsări, cari din firea lor au oroare de prezența omului, când sunt mereu turburate, de dimineață până seara; grație agerimei lor, ele se pot salva, dar ouăle lor sunt luate, sau se răcesc și sunt părăsite.

Așadar, nu acțiunea vânătorilor este factorul prin-

cipal de dispariție al dropiilor, ci quasi-imposibilitatea în care sunt puse, de a se putea reproduce în liniște, știut fiind, de altminteri, că această reproducție, chiar când poate fi dusă la bun sfârșit, se rezumă la 2 pui anual.

Dacă dar, Consiliul permanent al vânătoarei, voește să facă ceva pentru amânarea dispariției acestui vânat, remediul nu este interdicția vânătoarei pe timp mai mult sau mai puțin lung, ci obținerea prin organele de control și de pază, a sancțiunilor legale contra celor cari adună ouă de dropii și contra celor cari își lasă câinii să cutreere câmpiile, gonind dropiile de pe culcușurile lor și mâncându-le ouăle; deasemenea, aplicarea sancțiunilor prevăzute de lege contra celor ce prind dropiile pe poleiu.

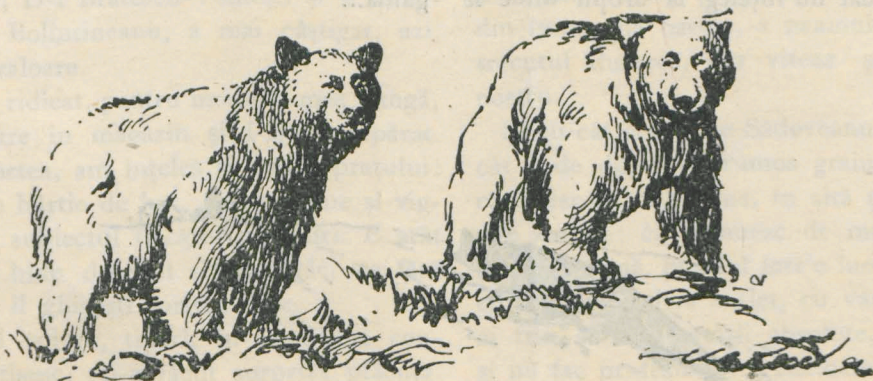
În plus, ași propune interdicția vânătoarei dropiilor cu bătaia, măcar primăvara, căci acest nenorocit fel de vânătoare tinde a se generaliza în unele regiuni, având obișnuit ca rezultat, pentru un dropioi căzut, alți 5—6 (dropioi și *dropii*) răniți de moarte și pierduți pentru toată lumea.

Un frumos dropioi reprezintă în primul rând un trofeu vânătoresc, căci valoarea sa culinară e mediocră. Un asemenea trofeu merită să fie dobândit prin o lovitură sportivă de carabină cu glonț, iar nu prin o banală lovitură de alice, care nu reprezintă altă dificultate decât excepționala vitalitate a acestei păsări.

Dar repet încă odată că adevărata cauză a împuținării tot mai simțite a dropiilor este deranjarea continuă la care sunt supuse în epoca reproducției.

De sigur că d-l Roșu a putut vedea cărduri numeroase de dropii în anumite regiuni pustii ale țării; dar ar putea oare afirma d-sa că acestea nu sunt în bună parte, dropiile refugiate din alte regiuni din Teleorman, Vlașca sau Ilfov, de unde au dispărut complet în anii din urmă fiindcă existența le-a fost făcută insuportabilă?

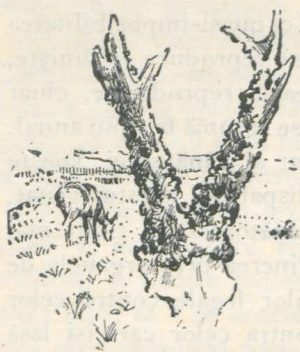
De altminteri și în aceste locuri pustii, așezările omenești devin tot mai dese și nu este departe timpul când dropiile rămase vor emigra definitiv din țara noastră, tot mai departe spre stepele asiatice.

SĂ SE INTERZICĂ VÂNĂTOAREA DROPIILOR?

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

ĂZÂND în No. pe Septembrie, din întâmpinarea d. V. Roșu că s'ar intenționa în înalt loc oprirea vânătoarei la dropii pe un timp îndelungat, îmi permit — în simpla calitate de vânător corect și de observator într'o regiune de dropii — nu puține — să pun chestiunea pe o bază ce-mi pare logică.

Este în afară de orice discuție sau controversă că numărul dropiilor ce cad împușcate de *vânători* într'un an este absolut infim și fără importanță din punctul de vedere al împușinării speței. A susține contrariul este a confundă dificila vânătoare de dropii cu vânătoarea prepelițelor, sitarilor sau iepurilor — și respectivele mäsacre.

Este tot atât de cert, că nu vânează dropii decât câțiva pasionați — din când în când. Nu are aci vânătorul corect concurență *vânătoarească* de braconaj — ca la iepuri, de pildă. Massa din care se recrutează braconierul, nu se ocupă cu vânătoarea dropiei. Acest fapt este iarăși fără controversă posibilă și n'are nevoie de vreo tălmăcire specială, pentru cine e în cunoștință de cauză.

Există însă o cauză de concurență *accidentală* și *nevânătoarească*, care poate distruge dintr'o dată un număr de dropii: poleiul. Oameni din sate, pe un atare timp, pot să se ducă fie premeditat, fie să întâlnească accidental un cârd de dropii și să-l ciomăgească. Acest fapt însă nu are *nici un raport* cu vânătoarea dropiei — permisă sau interzisă. Faptul că cei câțiva vânători, de dropii își vor spânzura carabina în cui pentru 2 ani, faptul că vânătoarea dropiei va fi interzisă pentru acești vânători corecți, va împiedeca oare prin ceva ca oamenii din sate să ciomăgească din când în când dropii pe polei? Nici un raport dela cauză la efect. Pe ză și sancțiuni, da — față de acești *nevânători*. Dar interzicere pentru vânătorul corect, de ce? Numărul de dropii ce va putea împușcă, e precis, e stabilit, nu poate fi pus în cumpănă la împușinarea speței, nu se însumează catastrofal. Înțeleg interzicere, de pildă, la potârnicchi, unde *se pot* împușcă prea multe, dar nu înțeleg la dropii unde *se*

pot împușcă, nu zic prea multe, dar nici chiar multe. Dacă vânătoarea corectă a dropiei ar putea totuși da loc la măceluri — altă vorbă. Dar nu e cazul — de parte. Deci: interzicerea vânătoarei dropiilor ar lovi *fără necesitate* în vânătorul corect și n'ar avea absolut nici un efect față de sporadicii amatori de polei, cari se sinchiesc de interzicere sau neinterzicere ca de prima lor pereche de ismene. Fac de altfel să se remarce că pe vreme de polei prinderea dropiilor este deja «strict oprită» de art. 29 din lege. Buba e la aplicare. Atunci? In sfârșit, nici cu poleiul nu trebuie exagerat: se poate întâmplă, se întâmplă chiar — dar de aci a trage o regulă de îndeletnicire curentă, ar fi complet fals.

Dar dacă e demonstrat că nu vânătoarea dropiei periclitează speța, că nu cele câteva exemplare căzute sub glonț și-ar putea adăoga numărul în mod îngrijitor la alte cauze de distrugere — de altfel pur accidentale — atunci de ce interzicerea vânătoarei la dropii? Nu văd nici o logică. Dacă se crede că amatorii de polei sunt catastrofici să se ia mäsuri în acest sens. Altfel ași avea impresia că pentru a salvă o baniță de porumb din care înfulecă lacom un imens porc și ciugulește pe margini câteva boabe un pui de găină — a gonit bietul pui și ai lăsă porcul. Dacă găsiți că e bine, că e logic... atunci... atunci... îmi scot pălăria și vă salut... cu tot respectul.

Impușinarea dropiilor față de vremurile trecute are cauze fatale — în afară de orice vânătoare sau nevânătoare, polei sau nepolei — în progresul civilizației ce se revarsă peste câmpuri, în înmulțirea așezămintelor și oamenilor, în parcelarea proprietății. Această împușinare este, dacă vreți, în raport cu restrângerea fatală a ariei de dispensiune *posibilă* dropiei. N'ai să cauți dropii în mahalalele Bucureștiului, nici în vârful de munte fie și pustiu. Dar acolo unde pot încă fi — și loc mai e destul — dacă știi și te obosești să le cauți, le nimerești — din ochi, căci din glonț e altă poveste.

Dar nu pe tema numărului încă abundent sau nu de dropii vreau să mă pun — deși ași putea da date favorabile pentru sudul Basarabiei — nici pe tema științei de a le găsi pentru a putea afirmă cu seriozitate dacă sunt sau nu. Aceste puncte le-a atins d-l V. Roșu. Rămân la cele expuse mai sus: la o bază logică de discuție — dacă discuție mai poate fi. Nu utați porcul și găina...

ȚARA DE DINCOLO DE NEGURĂ

(POVESTIRI DE VÂNĂTOARE)

DE MIHAIL SADOVEANU

RECENZIE: de George Scioșteanu

AR'CĂ e un făcut: De câte ori citesc ceva de d-l Mihail Sadoveanu încerc aceiași senzație plăcută și tot aceiași emoție artistică, ca și la început, adică întocmai cași atunci când am citit, primul volum scris de d-sa.

După cât îmi reamintesc «*Șoimii*», a fost cel dintâi volum, care mi-a căzut în mâini, din nenumăratele scrise de Maestru Sadoveanu.

De el mă leagă o amintire, care în viața mea de licean, de atunci, conta ca un eveniment însemnat, căci am citit «*Șoimii*», în ajunul unui concurs la care a doua zi am luat nota 3.

De ce? Foarte simplu. În loc să-mi prepar noaptea examenul la matematici, de a doua zi, am citit «*Șoimii*». N'am mai putut să-l las din mână, am uitat de examen și l-am citit din scoarță în scoarță.

M'a fermecat frumusețea limbii și muzicalitatea frazelor, simplitatea și claritatea stilului precum și acea putere neînchipuit de mare, a Maestrului, de a prinde și povesti cu o măiestrie uimitoare, clipe din viața, din profundul etern omenesc și mai ales, coloritul, pictura peisajilor rustice, cari fără îndoială rămân ceva cu totul personal și caracteristic în scrisul d-sale.

Mai târziu am citit și celelalte scrieri ale maestrului printre cari ași putea enumera: «*Vremuri de Bejenie, Amintirile Căprarului Gheorghică, Crâșma lui Moș Precu, Mormântul unui Copil, La noi în Viișoara, Du-duia Margareta, Venea o Moară pe Siret*», etc. precum și cel din urmă volum și ultimul apărut: «*Țara de Dincolo de Negură*».

Până n'am văzut acest titlu pe elegantul volum din vitrina *Cărții Românești*, n'am știut că Maestru este și un înfocat adept al Zeiței «*Diana*» și al sfântului «*Hubertus*». Și deoarece, subsemnatul, mă închin acelorași Zei, am tresărit de bucurie la gândul că, literatura noastră cinegetică, redusă numai la câteva nuvele ale marelui prozator, D-l Brătescu-Voinești și «*Pseudoghinegheticos-ul*» lui Bolintineanu, a mai câștigat, azi, încă un volum de valoare.

Cu tot prețul cam ridicat, pentru modesta mea pungă, am intrat fără ezitare în magazin și l-am cumpărat. Când am deschis cartea, am înțeles și rostul prețului: Un volum tipărit pe hârtie de lux, cu deseme și vignete, cari tălmăcesc subiectul fiecărei povestiri. E atât de plastic și așa de bine desenul și vignetele, ca fără să cetești subiectul, îl ghicești, privindu-le.

Dealtfel e primul volum, tipărit în asemenea condițiuni, care, mărturisesc, mi-a făcut surpriză plăcută.

Am spus la începutul acestui articol ca, decâte ori cetesc pe Maestru Sadoveanu, încerc aceeași senzație și aceeași emoție artistică ca și la primul volum.

Intr'adevăr frumusețea limbii, mă fură ca și firul minunat de bine tors al povestirii...

Mi-se pare că trăesc odată cu eroii povestirii, că iau parte activă la durerile și bucuriile lor, că trăesc un vis frumos, că miroase a busuioc și levănțică, că văd icoane și scoarțe românești, din timpuri străvechi, că se răspândește în odăița mea (dintr'o culă străbună) mireme de gutui și de mere puse la păstru, în giamuri și pe lăvițe boite cu flori turcheze, că se așterne peste tot o liniște neclintită, care de veacuri n'a fost întreruptă nici o clipă, că trăesc de secole și că predomină peste tot un suflu pur românesc de un pitoresc nespus de frumos și neîntâlnit!...

Da! cetind pe Sadoveanu, indiferent de ce-ar fi scris, am senzația că văd icoane bătrâne, roase și șterse de vremuri, din cari n'a mai rămas decât aureola de argint a sfântului și lemnul cojit și mâncat de Cari.

Din simplitatea și sonoritatea frazelor, aud parcă clinchet de cădelniți Domnești, glas de buciom, sgotmot de luptă, plâns de caval... Mi se pare că mă trezesc în depărtate adâncuri din codrii bătrâni, adormiți de veacuri în albastrui-violetul nopților senine de Maiu, peste cari trec ușor și lin, falfăit de aripi repezi, ce mângâie aerul încremenit; umbre abia estompate în clar-obscurul nopții; feți frumoși și Ilene Cosinzene, Ielele cu mantii de argint și ochi de flacări; și tot din adâncurile acelor păduri adormite, aud parcă șoapte tainice, de oameni trudiți, cari pornesc la muncă cu noaptea'n cap, din colibe străvechi și rudimentare, cari duhnesc a fum de baligă și aburii de mămăligă, sau, văd aidoma păstori rezemați în băte, cu fețe bronzate și aspre, dar cu suflet senin și deschis; femei cu dor de casă și de muncă; copilași ce scâncesc în scutece murdare uitați sub umbra carului și dogoriți de arșița secerișului; amurguri stacojii și nostalgice, durate în timp și'n spațiu de secole; căruțe scoborând alene prin văi cu ape repezi, bătrâni înțelepți și nepoți destoinicii alungând fiarele și dușmanii cu suliți de lemn; ceva din lumea de basme, a neamului Românesc, ceva din trecutul dureros, dar viteaz și măreț al neamului nostru.

Și cu cât cetesc pe Sadoveanu, cu atât îmi dau seama cât e de dulce și frumos graiul nostru și mi se pare că trăesc în altă lume, în altă țară, cu alți oameni, cu alte suflete; că dăinuesc de mult, foarte de mult, cu secole'n urmă, pierdut într'o lume de Țasme, cu oameni cinstiți și buni la suflet, cu vânători pătimiși, iubitori ai firii și ai libertății absolute, cari nu vând vânatul și nu fac profesie din vânătoare; că mă aflu într'o țară

cu slugi șugubețe, dar credincioase până la sacrificiu, cari iubesc, chiar și pe «farmazonii» lor stăpâni; că întrezăresc ca prin sită, prin pâna străvezie a negurilo, țara de vis, Țara de dincolo de Negură, țara vânătorilor străvechi și actuali.

Prin ea rătăcesc, fără griji și necazuri și tăinesc a lene cu Moș Procor pescarul, sau cu alte umbre ciudate, cari duhnesc din luleaua, umplută cu «pacul», adus înadins, de boerul dela oraș venit să-și omoare plictiseala și să-și învioreze sufletul în sânul și în bogățiile frumoasei mame, Natura.

Și tot acolo, în țara cea de vis și de vrajă, se nvață ucenicia singur-singurel, într'o breaslă veche, nescrisă și necioplită în formă solidă, dar moștenită din tată în fiu de-a lungul veacurilor, prin viu grai și prin poveștile de vânătoare, cari sunt, cică, dela Dumnezeu pornite oricât de șugubețe și înflorite ar fi ele; căci așa-i vânătoarește, să lungеști coada vulpei cu 2 stânjeni, sau să ucizi ursul cu cuțitul, ca Moș Nechita, care nu eră Pașa, dar văzuse odată în vieța lui cum Pașa devenise statua Pașei, la ivirea Ursului cel mare și nebădăios.

Și tot acolo în țara aceea minunată, cică de mult, foarte de mult când luncile Siretului fusese stăpânite de oameni îmbrăcați în piei de oaie, se întâmplau adevărate minuni de vitejie, căci stăpânitorii lor știau să nfrunte moartea și să-și dăscălească plozii cu puf la gură; cum să-și apere turma lor dragă, și cum să ucidă fiara cu ajutorul zăvodului «Greul-Pământului» și al sulitei de lemn, fără să întrebuițeze Schonhauer-ul sau Mauser-ul, cu glonț de 6 sau 9 milimetri, cocoțat în vârful copacului cel mai înalt. Și tot în Țara aceea de dincolo de Negură, ca și în multe altele, numai vânători știu sigur că, «April e-o clipă»; și iată cum talmăcește Maestrul, în cartea lui minunată, ferecul și desferecul lui April, schimbătorul la față:

— «...Are să ningă», repetă pădurarul ca și cum luase o hotărîre nestrămutată.

Intr'adevăr, din tumultul pădurii, din năvala de nori a înălțimilor, începură a scăpără ace de ghiață.

Și pornind îndărăt ca printr'o inserare, ne ajunse un viscol aspru și des. Ne biciuî obrazii, ne îngheață mâinile pe puști, ni se însinuă pe după ceafă; apoi când rămăserăm un monom de umbre umilite și încovoiate în lungul cărării, cu câinii printr' picioare, conțeni ca după o datorie împlinită și codrul începù să ofteze prelung și alinat. Nourii trecură și auzirăm vijelia, o vreme numai în deșertate adâncuri, ca un cântec grozav și misterios. Și peisajul ne apărù deodată schimbat, necunoscut și înflorit alb. Ne oprirăm ca ntr'un fel de farmec și uimire.

Intr'o vale, la dreapta noastră, se deschidea un lac neclintit, adunat de ploile primăverei. Asupra oglinzii lui negre și lucii, atârnavu arcuri argintii. Un cîntec trecù pe deasupra-i, țărâind ușurel, apoi tăcerea crescù în juru-i sperioasă și împietrită ca într'un basm și ca într'un vis. Eră ceva în afară de viață și de lume.

Cu imagina aceasta în suflet îmi urmaii tovarășii pe cărarea prăvalatică, spre crășma domnului Pachiteșcu. . . . .

Ce colorit frumos, câtă plasticitate și cât e de simplă și concisă, fiecare frază. Parcă vezi cu ochii, și peisagiul clădit în fugă și starea sufletească, a vânătorilor înciu-dați, cari plecaseră pe vreme frumoasă, cu soare blajin; dar într'o clipă, April, schimbase haina, ca și inimile oamenilor...

* * *

Și tot printre tovarășii din Țara de dincolo de Negură trăește și un Domn «Voieșel», vrednic vânător ca mulți alți, sau cum am spune noi cei din țara aceasta: vrednic brânzoi ca mulți alți.

Tipul brânzoiului lăudăros, al vânătorului ușurel și nedibaci, care se crede cel mai mare vânător, d-l Sadoveanu la întâlnit în țara acea de dincolo de Negură, la fel cum a întâlnit Molliere pe Harpagon, în țara lui.

E o schiță fină, plină de umor sănătos și de observații juste. Dar pentru o inimă de adevărat vânător și poate cea mai impresionantă din toate povestirile, este fără îndoială, minunata schiță:

Când a căzut moș Calistru pe Deleleu.

In două vorbe, iată-i subiectul:

— Moș Calistru, vânător pasionat și-a petrecut, toată vieța în adâncul codrilor. Acum la bătrânețe, deși-i bolnav greu, totuși pleacă în tovarășia tânărului, Boghean, în munți, la capre. Și nu ține socoteala de sfaturile și presimțirile babei lui, căci patima îl duce oarbă înainte, ... acolo unde atâtea amintiri și clipe duioase din tinerețea și vieța lui, îl cheamau...

Dar când sosește pe munte, la locul de vânătoare, e istovit de puteri și acolo într'o colibă vânătoarească, îl ajunge ceasul din urmă. Buciumă din corn și cheamă flăcăul care ascuns într'o țiitoare apropiată, aștepta la goana copoilor, trecerea caprelor.

Flăcăul Boghean, recunoaște sunetul cornului și dă fuga spre colibă. Moșneagul e în agonie. Il privește cu ochi pierduți, încercuți de spasmul morții care se apropia, și-l roagă să-i aprindă o luminiță. Flăcăul cu lacrimi în ochi scapără cu amnarul, ațâță un foc de vreascuri uscate, și-i prinde o crenguță de brad aprinsă în mâini, ca să moară creștinește.

Moș Calistru adoarme pe veci, în adâncul și liniștea neclintită a codrilor lui dragi, cari iau mângâiat anii copilării, ca și întreaga-i vieță trudită.

Este cea mai nemerită și ideală moarte pentru un vânător fiu al codrilor.

Deși subiectul este comun, (e singura schiță care are subiect propriu zis, celelalte sunt doar clipe bine prinse din vieța vânătoarească), totuși e Dumezeesc de bine scrisă, atât ca pictură a peisagiului, cât și ca frumusețe a limbii.

Dau mai jos câteva spicuiuri din ea:

...«Lipa și Cățu¹⁾ dupăce ascultară un răstimp sunetele adâncurilor, porniră amândoi odată și intrară în tufișurile de afin. In codrul încremenit singurul semn de vieță eră numai țâhnitul acela subțire și straniu sub cetina grea de omăt»...

¹⁾ Copoii.

Apoi,

...«Deodată, în ziua tristă și fără soare, care se profiră prin cetinile înzăpezite și 'nvăluia ca într'o negură bolțile de dedesubt, se strecură un val de umbră. Eră amurgul. Ca un tremur, ca o chemare, un sunet nou se deșteptă în munte: un glas de corn.

Boghean tresări tulburat și ridică fruntea. Cunoștea cornul. Eră al lui Moș Calistru. Și înțelegea că-i un semn de primejdie. Iși aplecă țeava puștii, stătù la îndoială. Căinii se apropiiau. Cornul se stânse într'o dulce tremurare»...

Și mai departe,

...«Măi băiete, răspunse rar și greu bătrânul, scapără și aprinde o lumină. Mi-i frig, nu mi-i bine»!...

— «Ce ai Unchiașule?»

— «N'am nimica. Mi-a venit vremea».

«Obrazul moșneagului par'că eră de ceară-albă, supt căciulă, în umbra colibei. Boghean îngenunchè și-i cuprinse fruntea, mâinile. Erău reci...

Atunci trase înfrigorat din brău scăpărătoarele, bătù cu amănarul în cremene, ș'aprînse un fir de iască. Adună un mănunches de ierburi uscate și muschi, suflă în iască și scoase flacăra...

Bătrânul îl urmărea cu ochi neclintiți, ascultând parcă ceva de departe»...

Cu toată lipsa de spațiu, nu m'am putut opri să nu dau câteva spicuri din această schiță, spre edificarea și mai completă a cetitorului. În ea găsești tot: poezie, colorit și'n deosebi acea putere de dramatizare și caracterizare, neexagerată și bine gradată, care emoționează și înduioșează inima cetitorului. Imaginea morții este extraordinar de plastic și bine redată prin frază:

...«Obrazul moșneagului par'că eră de ceară albă, supt căciulă, în umbra colibei».

Deasemenea și tăcerea neclintită în care erau cufundați codrii, înveșmântați în lînțoliul zăpezii:

...«In codrul încremenit, singurul semn de vieată eră numai țâhnitul¹⁾ acela subțire și straniu, supt cetina grea de omăt»...

¹⁾ Chefnitul copoilor.

Ca tehnică, întregul volum e tipărit cu o îngrijire deosebită și conține 218 pagini.

Prin frumusețea de nedescris a limbii, prin coloritul viu al peisagiilor și prin caracterizarea minunată a personagiilor (tipuri cari trăesc și le întâlnim aveau în vieța de vânătoare) precum și prin pitorescul lor, cele 18 schițe s'au povestiri, cum le-a intitulat autorul, sunt de o frumusețe rară și foarte instructive, fiind scrise într'o limbă literară românească, cum nu se întâlnește decât la d-l Sadoveanu, care alături de d-l Brătescu-Voinești, rămân, incontestabil, cei mai mari prozatori ai noștri.

Din lipsă de spațiu n'am putut înzista și asupra celorlalte schițe din volum, cum ar fi de pildă: «Oameni din bălți lângă ostrovul lui Caliniuc», în cari autorul zugrăvește fauna și splendoarea Deltei Dunării, precum și oamenii de acolo, cu înfățișarea aspră, dar cu inima caldă.

Iar în: «Kiki dă examen în fața Onoratei Comisii», o minunată schiță dozată cu destul spirit și umor fin, autorul pune în evidență, cele două mentalități deosebite, ca și cele două școli de educație vânătorească:

- Cea nouă, a vânătorilor moderni (intelectuali); și cea veche, a bătrânilor, cari nu vor ș'o rupă cu întunericul trecutului, plin de prejudecăți și neverosimilități.

În general volumul e scris cu multă fantezie (eră și de așteptat: d-l Sadoveanu este cel mai fecund scriitor al nostru), și deci nespus de interesant, atât pentru vânători cât și pentru nevânători; și e talmăcit într'o limbă literară de o frumusețe rară, plină de pitoresc, în care se oglindește în deosebi sufletul de artist și vânător desăvârșit, al autorului. Nu-i găsec seamăn în literatura românească, căci e mai mult o poetizare a prozei și nu l'ași putea compara decât cu: *Povestirile vânătorești* (nu-mi readuc aminte exact titlu) scrise de marele scriitor rus: *Ivan Turghenief*.

De aceea, îmi permit să le recomand călduros atât vânătorilor noștri, cât și celor nevânători, dar amatori de literatura bună.

Un cuvânt de laudă pictorului anonim, care lucrând desaturile, a înțeles suficient pe autor.

DESPRE HRANIREA CĂPRIOARELOR ÎN TIMPUL IERNEI

de Ing. silv. Kluge

în românește de C. A. V. Popescu

N dările de seamă anuale a Societăților noastre de vânătoare, citesc de multe ori, că deși sa depus în păduri hrană pentru căprioare, aceea nu a fost atinsă de ele. De regulă se motivează indiferența căprioarelor față de hrana oferită, că fiind iarna ușoară, ele au găsit destulă hrană naturală. Cred că voi contribui cu ceva la ocrotirea acestui vânat drăguț, redând în românește

articolul d-lui Kluge, care de sigur va interesa pe toți colegii vânători, cari au căprioare pe teritoriul lor.

Vânătorii cei vechi credeau, că este un lucru foarte greu, sau aproape imposibil a veni în ajutorul căprioarelor în iernuri grele.

Lenz zice: «Căprioarele mănâncă numai foarte rar din hrana expusă pentru ele». Iar Dietrich aus dem Winkell susține, că «ele iau grăunțe de ovăz, snopi de ovăz, iar copacii de esență moale doborâți, sunt cea mai bună hrană»¹⁾. Vorbind despre hrănirea căprioarelor în timpul iernei, cei mai mulți vânători îmi ziceau, că este un lucru care «nu merge» și aceasta o confirmau și experiențele mele proprii. Chiar cel mai frumos trifoiu, cum și snopi de ovăz stăteau neatinși. Fiind udată chiar în prima noapte această hrană de rouă și brumă, pareă că din acest motiv este refuzată de căprioare. Încercări repetite nu dădeau nici un rezultat, doar din ovăz mâncau câteodată dacă dădeau de el în prima noapte după expunerea lui și eră ferit întrucâtva de umezeală. Rezultatul însă depindea întotdeauna de timp și tocmai când căprioarele duceau mai mare lipsă de hrană uscată, tocmai atunci se prefăcea ovăzul meu într'o singură noapte în gunoiu.

După aceasta am făcut încercare cu fasole (fasole crescută pe câmp) și rezultatul a fost chiar surprinzător. În prima noapte, deși eră o brumă puternică, au fost mâncate nu numai toate boabele, dar și frunzele, cum și crăcuțele mai subțiri, lăsând numai părțile groase lemnoase, la o parte. Toate probele următoare, afirmau experiența făcută și după scurt timp, căprioarele veneau regulat la locurile unde așezam hrana.

Secretul pareă deci a fi descoperit, deoarece hrana umedă nici nu eră luată în seamă, iar fasolea, care este foarte puțin higroscopică eră întotdeauna preferată de căprioare.

Bazându-mă pe temeinicia acestei experiențe, am dat să se facă spre a scuti hrana de umezeală niște acoperișuri de paie, fixându-le în poziție piezișe, cu spatele în spre nord, pe 4 picioare făcute din prăjini potrivite. Dupe masă la orele trei lucram încă ciocănid la facerea adăposturilor, la patru am depus hrana constând din trifoiu uscat și paie de fasole; iar mâine de dimineață puteam să constat cu satisfacție, că nu numai fasolea, dar și trifoiul eră completamente mâncat. Afară de aceasta, puteam să constat din culcușurile vizibile sub adăpost, că tot acolo s'a și odihnit vânatul. De aici încolo, nu puneam altceva sub adăposturi decât trifoiu uscat, care până în primăvară, eră regulat utilizat de căprioare. Nu a fost nevoie să maschez nici prăjinile, nici acoperișul cu crăci de rășinoase, deoarece căprioarele nu se sfiau nici așa; aceasta în ce priviște pădurile compuse din esențe foioase.

În păduri de rășinoase, unde căprioarele găsesc mai mult adăpost uscat, acoperișurile vor servi mai mult numai la apărarea nutrețului, deși într'o perioadă de ploaie mai lungă, acele vor constitui și pentru vânat un adăpost binevenit. O iarnă grea este mult mai puțin primejdioasă pentru acest vânat drăguț, decât un timp umed, ploios; și sub astfel de împrejurări o hrană uscată este cu atât mai necesară, mai ales pentru iezi. Poate mi se va răspunde, că hrănirea vânatului nu este decât un rău, fiind ușor dispensabil în păduri bune. Dia parte-mi, ași confirmă bucuros aceasta dar mi-e teamă, că nu toți vânătorii au păduri, în cari nu curge decât «lapte și miere».

În sfârșit, ași mai dori să atrag atenția colegilor, să nu construească adăposturile prea târziu, deoarece iezii de multe ori încep să ducă lipsuri chiar în luna Noemvrie, dar scopul hrănirii nu este încercarea salvării căprioarelor istovite de foame, ci tocmai de a evita slăbirea lor, prin ajutorarea lor cu hrană, la timpul oportun.

În legătură cu acest articol, mai doresc a face o observație. Aud foarte des ba și citesc chiar și nu tocmai din partea unor vânători lipsiți de orice experiență și bune intenții, că vânatul nostru fiind «sălbatec», nu este nevoie de a-l hrăni. Tot printre acești domni s'a înlătit și superstiția, că este vânat, — în alte țări firește — sau cel puțin «dincolo», care nu este sălbatec.

Pentru lămurirea celor ce vor să înțeleagă, destăinuesc — deoarece am văzut vânat și dincolo de hotarele județului în care m'am născut — că afară de vânatul crescut în parcuri mici, orice vânat este «sălbatec». Dar în parcuri de mii de pogoane, muflonul spre exemplu, este tot așa de prudent, de «sălbatec» dacă doriți, cât și în Corsica. Cu atât mai vârtos, vânatul aflător pe teritorii libere. Afară de aceasta, este și vânat, care nici măcar din hrana așezată pentru el nu prea mănâncă,

¹⁾ A căror muguri le mănăcă căprioarele cu predilecție. N. Trad.

cum este spre exemplu iepurele care preferă să roadă coajă de spin, în loc să meargă până la locul de hrană al fazanilor, unde ar găsi comod sfeclă, frunze de curechi, etc. Tot iepurele este acela, care nu se poate prăsi, să zic așa, artificial, deci este un nonsens a vorbi de «iepurii crescuți în cușcă». Fazanul se poate popula scoțând puii lui cu ajutorul cloștelor de casă. Dar a doua, sau mai ales următoarele generații, sălbătesc din nou.

Dacă la noi (nu în tot locul) căprioarele nu duc decât o viață nocturnă, ascunzându-se timid ziua în cel mai des hățis, nu este de sigur un «merit» al lor, ci urmarea

veșnicei persecutări din partea turmelor, a câinilor și a stăpânilor de turme, al braconierilor și vânătorilor incorecți, cari le vânează în mod barbar și al populației, care dacă nu poate să arunce după ele cu ciomagul sau vreo piatră, le sperie cel puțin cu chiote de indian.

Iar iepurii, fiind ei cât de mulți pe un teren, sar tot așa de departe dacă bate un vânt rece, sau scârțâie zăpada scortoasă sub talpa cizmei, ca și la noi; și te așteaptă aproape, la amiază când soarele încălzește binișor ca și ultimul veteran șchiop al terenurilor noastre, pe cari azi-măine, prepelița va fi socotită între vânatul mare.

EDUCAȚIA ȘI DRESAJUL CÂINILOR DE ARET ÎN VEDEREA EXECUȚIUNILOR DE URMĂRIREA ȘI APORTAREA VÂNATULUI MIC RĂNIT

(U R M A R E)

de Ing. Andrei, Caransebeș

MOTTO: Vânătorul are pururi un cuvânt de cinste dat,
Ca să cruțe și să aibe'n ocrotirea sa vânatul.
Căci făcând o vânătoare precum stă în lege sfatul
Premări-vom Creatorul prin făptura ce-a creat.

(Dedicație autografă pusă de M. S. Regele
Ferdinand pe fotografia ce a dăruit-o Uniunii).

CÂINELE purtat în lesă în felul descris aci, ajunge aproape de iepure. Când am ajuns aproape de sfârșitul șleului, adică la vreo 20 pași distanță de locul unde ajutorul a lăsat iepurele, deslegăm câinele fără ca el să observe acest lucru, pronunțăm din nou comanda «apport-verloren» și ne oprim locului. Dacă am văzut, că discipolul merge înainte pe urma sângerândă și că a ajuns la iepure, ne întorcem imediat la locul de unde începe urma. Câinele va lua iepurele și va porni după noi. Nu vom lua însă iepurele dela câine decât, dacă a ajuns la punctul de plecare, unde îl vom pune să șadă și îi zicem «lasă».

Acest exercițiu îl repetăm ori de câte ori ni se dă ocazie și grijim ca să facem exact toate exercițiile descrise aci.

După un anumit număr de exerciții vom vedea, că elevul nostru a câștigat oarecare rutină în purtarea urmei și merge cu plăcere în lesă.

Vom continua apoi aceste exerciții, determinând câinele, ca el să urmărească liber urma făcută și să aporțeze iepurele găsit. Dacă exercițiile făcute cu câinele purtat în lesă s'au făcut cu exactitatea necesară, câinele va lucra și liber spre mulțumirea noastră.

Pentru urmărirea liberă a urmei făcută, procedăm în felul următor. După ce ajutorul a făcut urma sân-

gerândă, conform indicațiilor noastre, luăm câinele la lesă, ne așezăm pe punctul de unde începe urma; arătăm câinelui lâna smulsă din iepure, drept semn al locului unde «acesta a fost rănit»; zicem «apporte-verloren» și mergem cu câinele purtat în lesă întocmai ca la exercițiile precedente, punându-l la «down» când se zăpăcește și pentru cazuri când pasiunea a pus stăpânire prea mult pe el îl determinăm — pronunțând comanda «înainte» — să meargă târându-se pe urma ce are de ținut.

În acel caz, când fie chiar dela început sau sub impresia comenzilor «down» și «înainte» el se arată liniștit și ține cu atențiune urma pe care l-am pus, scoatem câinelui lesa pe neobservate, stăm locului și lăsăm ca elevul să lucreze singur pe urma sângerândă. Iar noi așteptăm la punctul de plecare întoarcerea câinelui la noi. Dacă el s'a întors cu iepurele în gură, îl luăm dela el în modul arătat în corpul acestei lucrări și nu uităm să-l laudăm și să-l mângâiem pentru executarea problemei.

În cazul că el se întoarce fără iepure, nu-i zicem nimic, decât îl chemăm la noi, îl punem la lesă și îl determinăm să meargă pe urma arătată ținut fiind în lesă. Fiind drumul parcurs de ajutor cu șleul-iepure marcat de acela cu bucățele de hârtii (eu întrebuintez «confetti» pentru acest scop) cunoaștem drumul. Dăm comanda și lăsăm ca discipolul să meargă pe urmă. Vom fi însă atenți, ca ori de câte ori se dă la o parte de urmă să-l readucem, dojenindu-l cu cuvintele arătate mai sus pentru greșeala comisă. Repet: *să fim pacienți și să nu tragem de lesă în semn de pedeapsă pentru câine și de nervositate pentru noi.* Să ne păstrăm calmul, cunoscând că o mișcare greșită și o pedeapsă rău aplicată poate zădărnici toată munca noastră.

Din acest fel de a proceda, câinele trebuie să scoată următoarea învățătură: *el trebuie să pună pe stăpân în posesia vânatului rănit ce urmărește, deoarece comanda «apporte-verloren» înseamnă că la capătul urmei sângerânde se găsește aportul, pe care trebuie să-l aducă cu orice preț.*

Să nu fim comozi și să nu ne scoată din fire faptul, că el a dat greș de nenumărate ori. Regula să fie, că niciodată să nu admitem câinelui să urmărească liber urma sângerândă, decât când el este ferm în urmărirea aceleia purtat fiind în lesă și ori de câte ori el vine fără aport dintr'o asemenea urmărire, el să fie obligat a rezolvi problema dată, purtat fiind în lesă.

Dacă procedăm așa, putem fi siguri că ne creștem un câine, cu care nu ne va scăpa mult vânat rănit.

În decursul exercițiului vom observa că de multe ori, câinele pleacă frumos pe urmă, dispăre dinaintea ochilor și nu se reîntoarce decât târziu. Să știm un lucru. N'avem voie să-l chemăm sau să-i dăm semnale cu fluierul când el face acest lucru, ci să-l lăsăm să se întoarcă când va voi el.

Chemându-l contramandăm un ordin dat. Adică am zis «apporte-verloren» și nu așteptăm ca acest ordin să fie executat, ci îl chemăm înainte de a-și termina misiunea. Este un lucru cât se poate de greșit. Trebuie să fim consecvenți față de câine. Apoi câinele care este în urmărirea vreunui șlep — lucru care pentru el este pasionant — și se găsește departe de noi mult mai bucuros continuă să execute comanda de «apporte-verloren» decât să se lase de urmărire și să vie la noi. Și după cum am mai arătat, nu e bine să dăm ocazie câinelui să aibă posibilitatea de a nu executa comenzile noastre.

Se întâmplă apoi, că mergând câinele pe urma sângerândă, stârnește vreun iepure. În mod natural el se va lua după acesta. Să-l lăsăm. Va reveni el la urma părăsită. De multe ori revenind din goana întreprinsă va continua să meargă pe ea, și ne va aduce aportul așezat la capătul urmei. În acest caz vom fi perfect mulțumiți. Când el se întoarce din goană după iepure la noi, fără a fi adus aportul urmărit, îl muștrăm cu câte un cuvânt-două, îl luăm la lesă și-l determinăm să execute comanda primită. Făcând astfel, câinele va câștiga convingerea că atunci când trebuie să urmărească vreo urmă dată, n'are voie să facă altceva.

Aceste exerciții trebuiesc repetate de multe ori și în diferite împrejurări și terenuri. Dacă câinele le face bine, ajungând în stare să aporțeze vânatul ce a servit la facerea urmei sângerânde dela distanța de 600—800 pași putem fi siguri—dar numai în cazul când el a făcut educația descrisă în partea dintâiu a acestei lucrări — că el cu puțină practică va corespunde așteptărilor noastre.

Sunt dresori cari afirmă că un câine care a făcut serii de sute de exerciții pe urma sângerândă făcută în mod artificial nu va da greș nici atunci, când va fi pus pe urma sângerândă, a iepurelui rănit și refugiat.

Da; se poate ca să se găsească și asemenea câini, dar regula generală este că numai un câine, ce cunoaște bine iepurele și a urmărit de multe ori acest vânat, va

face execuțiuni complete și pe urma iepurelui ușor rănit, urma căruia nu oferă sânge mult, decât ici-colea câte o picătură și care face cu o rană ușoară parcursuri de kilometri chiar.

Trec acum la descrierea exercițiilor ce facem cu elevul nostru pe urma naturală a iepurilor răniți.

Ne alegem un teren pe cât posibil acoperit cu mărăcini, tufisuri, ierburi, etc.

Luăm câinele «la picior» sau îl lăsăm să caute. Țeava dreaptă a armei o încărcăm cu un cartuș având într'însul alice no. 7, iar pe cea stângă cu un cartuș cu alice no. 3. Ne sare un iepure! Tragem din țeava dreaptă cu multă atențiune asupra lui atunci, când a ajuns la 25—30 pași distanță de noi. Observăm imediat efectul împușcării. Dacă iepurele — în cazul când l-am rănit numai — este astfel rănit încât, deducând din felul lui cum fuge, va mai fugi departe, avem la îndemână țeava dreaptă cu care îl dăm peste cap. În cazul când l-am rănit potrivit scopului, adică așa fel, ca să nu facă mai mult de maximum 200 pași, îl lăsăm să fugă, dar îl urmărim cu privirea cât se poate de mult și dacă e posibil până atunci, până când a căzut mort sau s'a tupilat.

Atunci luăm câinele la lesă, îl punem pe urmă, zicem «apporte-verloren» și îl lăsăm să meargă pe urma iepurelui.

Câinii educați în felul arătat de mine vor porni imediat pe această urmă.

N'avem decât să-i urmărim, ținându-i în lesă și să grijim ca ei să meargă cu calm și punctualitate pe urma lăsată de iepure. Dacă am parcurs în felul acesta 50—50 metri, scoatem lesa și fără să mai zicem nimic câinelui, stăm pe loc și lăsăm ca el să meargă singur pe urmă. Imediat după aceea ne înapoiem la punctul de plecare și așteptăm întoarcerea câinelui la noi.

În cazul când am procedat în felul propus aci, când am rănit iepurele, adică dacă el n'a putut merge decât 200—300 pași dela locul unde am tras asupra lui, putem fi siguri că elevul nostru nu se va înapoiă fără iepure.

Aceasta este important și este bine ca atunci, când nu suntem siguri de efectul împușcării, adică dacă n'avem convingerea, că iepurile va cădea curând, să nici nu lăsăm câinele să pornească pe această urmă nesigură, care-i poate da ocazia la o urmărire fără rezultat, fapt ce nu va fi nici la un caz în favorul câinelui în ce privește convingerea ce trebuie să câștige că la sfârșitul fiecărei urme sângerânde trebuie să se găsească vânatul împușcat și că picătura de sânge ce acompaniază urma vânatului conduce în mod sigur la rezultat.

Deacum înainte nu vom scăpa niciodată ocazia de a face cu câinele nostru asemenea exercițiuni, ori de câte ori vânam la iepuri.

Important este însă să cunoaștem totdeauna efectul împușcării.

Când câinele este sigur în aceste exercițiuni putem trece la exercitarea lor pe teren deschis.

El a învățat până acum că singur simțul mirosului bine utilizat îl poate conduce la rezultat și acum nu mai este piedecă de a nu-l admite să urmărească iepurele rănit și pe teren deschis.

Țin să fac aci o mică abatere. Mulți dresori sunt de părere (aceștia însă deobicei n'au condus niciodată vreun câine de utilitate multiplă), că atunci când câinele a învățat să urmărească, să prindă și să aporțeze iepurele rănit, el nu se va putea abține de a nu alerga și după iepuri sănătoși pe cari îi stârnește. În mod natural, la începutul exercițiilor, câinele se va lua și după iepurele sănătos pentru că încă nu cunoaște deosebirea între iepurele sănătos și iepurele rănit, respectiv n'are încă experiența că numai urma sângerândă îl conduce la rezultat. Dar abținerea absolută de a goni iepuri din partea câinelui noi nici nu cerem. Ar fi o absurditate. Din contră știm să prețuim foarte bine calitatea câinelui de a urmări și a goni cu perzistență vânatul rănit. Ceeace urmărim însă este de a ne face această calitate utilă pentru noi. Adică nu admitem câinelui ca să urmărească iepurii sănătoși, ci numai pe acei răniți.

Și urmarea firească a acestui fel de a proceda este că elevul nostru nu va urmări altceva decât ceea ce i se admite și admitându-i-se gonirea singur a iepurilor răniți va învăța în decursul practicei, că numai urmărirea vânatului rănit este admisă. Și dacă în plus, din educația ce i-am dat în primul an al vieții lui, gonind iepuri pe plac, a câștigat convingerea, că el niciodată nu va putea prinde iepurii sănătoși, el nici nu va da multă atenție acestora și îndeosebi urmei lor.

Cine vrea, poate face această experiență fără să riște să-și strice câinele.

Iau cazul unui dresor, care și-a educat câinele pentru urmărirea iepurilor, admitându-i urmărirea lor numai pe urmă, fie ținută în lesă fie liber.

Câinii conduși de acești dresori vor dovedi mult interes și pasiune pentru urma iepurilor sănătoși tot timpul cât ține educația lor; vor pierde însă zi cu zi acest interes, din momentul când au învățat să cunoască urma sângerândă a vânatului rănit.

Dar în mod natural *aceasta nu se întâmplă de azi pe mâine; să nu uităm că cel mai util aliat al dresorului este timpul.* «Geduld bringt Rosen», zice un proverb german, pe care regretatul Oberländer îl utilizează adesea pentru a arăta ca dresajul câinilor de utilitate multiplă necesită mai mult timp și răbdare, decât dresajul prepelicarilor specialiști.

Din cele expuse aci am văzut felul cum am asigurat câinelui o bază necesară pentru a putea corespunde execuțiilor ce se pretind dela un verlorenapporteur. Totul ce vom face de acum înainte cu câinele nostru, are perfectă analogie cu urmărirea iepurilor răniți.

Poate urmărirea și aportarea potârnicilor rănite (de obicei rănite în aripă) va mai crea oarecari greutăți dat fiind obiceiul acestui vânat rănit de a alerga dealungul vreunei brazde sau șanțuleț până la un anumit

punct, apoi de a schimba brusc direcția, retrăgându-se în vreun tufiș sau adâncitură de pământ. Dar în cazul când câinele dovedește calm la urmărirea unei asemenea potârnicii, el va găsi repede soluția practică de a nu o pierde.

Pentru exerciții facem deasemenea șlepuri la fel cum am făcut aceasta cu iepurii.

După ce câinele face toate aceste exerciții și ca exerciții, dar și ca execuțiuni în practică vom face șlepuri cu vulpi împușcate.

Trebuie să avem însă grija ca să nu facem prea multe exerciții deasemenea natură în aceeași zi, ca discipolul nostru să nu se scârbească de vulpea grea și incomodă de ținut în gură.

Iarna apoi, cu ocazia vânătorilor cu gonaci vom avea ocazia să utilizăm câinele și la urmărirea vulpilor rănite. Pentru aceste execuțiuni se potrivesc câini cari din fire sunt dârzi față de răpitoare și aceștia dovedesc o pasiune rară pentru urmărirea acestui «frac roșu».

Incheiu acum seria de articole ce am publicat despre urmărirea vânatului rănit, cu aceea, că n'am pretențiunea de a fi fost complet în cele ce am scris. Din contră, m'am mărginit să descriu strictul necesar dând mai mult indicațiuni numai asupra felului cum trebuiesc tratați câinii de aret, ca pe lângă execuțiunile de prepelicar ei să satisfacă și exigențele noastre de ordin uman în ce privește vânatul rănit refugiat.

Un alt scop ce am urmărit cu aceea, că am descris educația și dresajul câinilor de aret pentru execuțiuni de verlorenapporteur este și faptul, că în timpul din urmă și chiar recent s'au importat și se importă câini de aret de rasse germane, cari au menirea, că afară de execuțiunile de prepelicar, ei să corespundă și ca verlorenapporteurii. Ori, după cum am putut constata până aci — și lucrul acesta se va vedea și la concursurile ce se vor aranja — la noi câinii de aret de rasse germane nu sunt utilizați altfel, decât ca și specialiștii pointeri și setteri.

Aceasta este o greșeală atât pentru faptul, că prin nefolosirea calităților înnăscute acestea se pierd cu timpul, cât și pentru motivul că în privința execuțiunilor speciale de prepelicar, câinii englezi sunt în majoritatea lor superiori. Câinele de aret german numai atunci poate fi considerat superior — în ce privește exercitarea în mod corect și uman a vânătoarei — față de câinii englezi dacă el este și verlorenapporteur.

Cele ce am scris aci ar fi trebuit tratate într'un manual împreună cu dresajul complet al câinilor de aret. În lipsa locului însă m'am mărginit numai la cele arătate și sper că m'am apropiat de scopul urmărit.

(SFÂRȘIT)

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

RAPORT ASUPRA CONCURSULUI DE CÂINI DE ARET CE A AVUT LOC LA TIMIȘOARA LA 9 OCTOMVRIE A. C.

de ing. Andrei Caransebeș

Din încredințarea arbitrilor concursului, a d-lui Ötvös Balázs-Sződrákos, cât și în calitate de organizator al concursului dau aci atât felul cum a decurs concursul din chestiune, cât și rezultatul acestuia.

Pentru concurs s'au înscris următorii proprietari de câini, d-nii:

1. *Giovanni Axerio*, arhitect, București, (Bul. I. Alex. Cuza, No. 99), cu câinii: «*Eick von Runnenstein*» (ex. Biene v. *Runnenstein* D. G. St. B. cu Artus Sand D. G. St. B. 1638) și «*Hera v. d. Teufelsburg*» (ex: Hertas Ieka st. K. și Fürst v. d. Bürgerwiese D. G. St. B. 1193) ambii braci germani importați din Germania.

2. Lt. Col. *Aurel Bozac*, Cluj, cu câinele «*Delly Sicilia*», M. E. T. brac german din kenelul d-lui Ötvös Balázs.

3. Ing. insp. silvic *C. Szabo-Beiuș*, cu cățeaua «*Gemma de Mătra M. E. T.*», brac german importat din Ungaria.

4. Ing. insp. silvic *Pevel Goanța*, Caransebeș, cu câinele «*Csongor Sicilia M. E. T. zis Tis*» brac german din kenelul d-lui Ötvös Balázs-Sződrákos, Ungaria.

5. Ing. silvic *Alex. Andrei*, Caransebeș, cu câinele «*Prinț de Bihor*» M. R. C.» brac german din kenelul d-lui insp. C. Szabo, Beiuș.

6. *Octavian Șandru*, Beiuș, cu câinele «*Astor de Bihor M. R. C.*», brac german din kenelul d-lui Ing. insp. C. Szabo, Beiuș.

7. *Iosif Hladek*, Timișoara, cu câinele «*Boby*» fără pedigree, corespunzând semnalelor pentru brac german.

8. *Alex. Sutz*, președinte de tribunal Cluj, cu câinele său «*Stop*» pointer din rasa câinilor d-lui Dr. Ernest Juvara, București.

9. Căp. *Eugen Călugăru*, Cluj, cu cățeaua «*Hera*», pointer, importată din Ungaria.

Acești proprietari s'au și prezentat la concurs.

Afară de aceștia, mulți amatori au renunțat de a lua parte la concurs din cauza cheltuielilor de transport exagerat de mari, neputând exoperă nici un fel de reducere pe C. F. R.

Deasemenea regretăm neparticiparea la concurs a câinilor din Ungaria, Cehoslovacia și Jugoslavia, a-i căror proprietari s'au interesat din timp asupra concursului, dar cari pentru faptul că nu li s'a putut asigura introducerea și scoaterea câinilor lor în țară, fără taxe vamale, au renunțat de a mai veni.

N'au venit deci la concurs decât numai aceia, cari nu s'au dat înapoi dela sacrificii și cari în interesul cauzei vânătoarei cu câinii de aret, au trecut cu vederea greutatea materiale ce sunt legate cu participarea la un asemenea concurs atunci, când sprijinul autorităților lipsește.

Dar am găit și porți deschise. Societatea de Vânătoare «Hubertus» din Timișoara ne-a oferit găzduire, deasemenea și d-l ing. insp. silvic Valer Lenția, directorul școlii medii silvice a contribuit cu mult la ușurarea situației noastre ca organizatori ai concursului.

D-l Ötvös Balázs, arbitrul concursului a fost oaspele d-sale. Concursurile au avut loc pe terenurile societății «Hubertus» precum și pe acelea ce aparțin școlii silvice.

În seara zilei de 8 Oct. societatea de vânătoare «Hubertus» a oferit o masă vânătoarească în onoarea oaspeților. S'a toastat pentru prosperarea U. G. V. R. și a Reuniunii Regnicolare a prășitorilor de câini din România și s'au trimis telegrame de recunoștință d-lui președinte al U. G. V. R. cât și d-lui Nic. Săulescu, director general al Vânătoarei.

În ziua de 9 Octomvrie dimineața a plouat încă. Spre bucuria noastră însă nu mult după aceea am înregistrat un timp foarte plăcut. Se trage la sorți.

Concursul începe. Tot timpul cât acesta a durat, publicul amator de a vedea concursul a arătat mult interes urmărind pe concurenți până seara când acesta a luat sfârșit.

Rezultatul s'a comunicat seara la restaurantul «Cerbul de Aur» unde toți concurenții și publicul amator s'a adunat.

Câinii au fost notați și premiați în felul următor:

A. Câini de Aret german

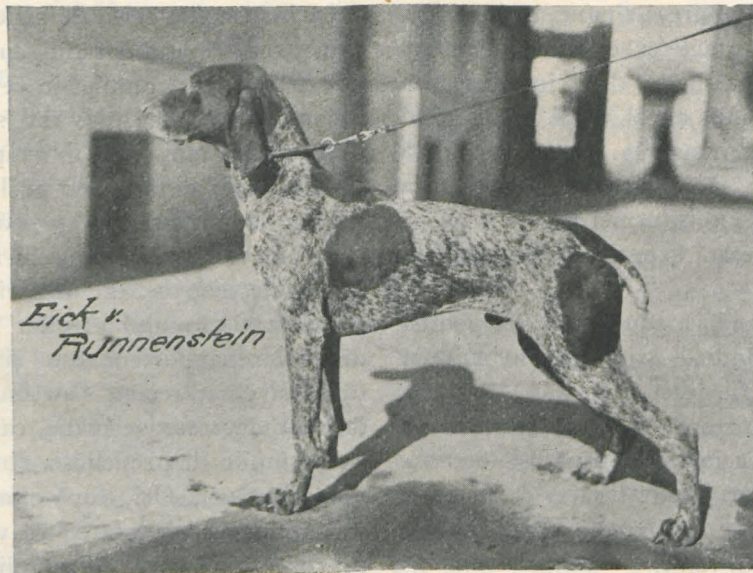
Premiul I. a) «*Eick v. Runnenstein St. T.*», câine în vârstă de 3½ ani; importat din Ungaria, unde la rândul său a fost adus din Germania. Are ca tată pe «Artus Sand D. G. St. B 1638» care n'a fost premiat în Germania decât cu premiul I și care se bucură de o reputație mondială.

Proprietarul lui «Eick», a făcut sacrificii însemnate pentru a aduce pe acest câine neîntrecut în calitate, la noi în țară. Am speranța că «Eick» va deveni stălpul prășirii câinilor de aret germani la noi.

A înrunit 174 puncte. Afară de calitățile lui de prepelicar — caracterizate printr'un miros fin, chetă frumoasă cu mult temperament și aret sigur — «Eick» posedă într'o măsură superioară calitățile unui câine de aret de utilitate multiplă.

Execuțiunea ce a făcut pe urma unui epure ușor rănit, urmărindu-l, chefnind de pasiune o distanță de peste un kilometru și aducându-l în galop stăpânului său, a fost un punct strălucit al întregului concurs. Deasemenea a plăcut foarte mult acest câine atunci când i s'a dat drumul la o vulpe vie, pe care în câteva clipe a sugrumat-o și a aportat-o. Dresajul lasă de dorit.

Cine n'a văzut până acum un «*Gebrauchschund*» și care n'a crezut în existența câinilor de aret de utilitate multiplă, acela a putut vedea un asemenea câine în carne și oase și acesta a fost «Eick». Vă felicităm, din inimă d-le Axerio pentru achiziția aceasta a d-voastră. V'ați câștigat un câine care vă va satisface exigențele d-voastră de vânător corect și ați făcut un serviciu însemnat chynologiei românești aducându-l în țară.

Eick v. Runnenstein

Ca premiu de onoare «Eick» a obținut premiul U. G. V. R. ca premiu principal al concursului cu mențiunea «cel mai bun câine al concursului».

Premiul I. b) «Prinț de Bihor M. R. C.». Câinele este cunoscut și dela concursul din Bonțida, Cluj, de anul trecut. A întrunit 172 puncte.

Ca premiu de onoare a obținut: «Premiul perpetuu» al Clubului Vânătorilor din Caransebeș și premiul d-lui Alex. Șutzu dedicat câinelui de aret cu cea mai frumoasă chetă împerecheată cu miros bun.

Premiul I. c) «Delly Sicilia M. E. T.» vârsta 1½ an. Câinele se găsește în primul câmp de activitate. Lucrează frumos, are calități. Singur practica și rutina îi lipsește, ca să devină un câine de utilitate bun.

Concursul din anul viitor va dovedi aceasta.

A întrunit 168 puncte. A obținut premiul de onoare al societății «Sitarul» din Ferdinand, Banat, cu dedicația «câinele de aret german cu cel mai bun miros».

Premiul I. d) «Tis Sicilia M. E. T.» vârsta 2 ani. Lucrează în primul câmp. Câinile e conștient de munca sa. Posedă calități bune îndeosebi chetă frumoasă și este foarte bine dresat. A întrunit 161 puncte. I s'a acordat premiul de onoare «Axerio» cu mențiunea «câinele cel mai bine dresat».

Premiul II. a) «Gemma de Mătra M. E. T.» cățeauă de 5 ani. Lucrează cu multă rutină și este foarte disciplinată. Pentru faptul, că n'a aportat vulpea nu i s'a putut acorda decât premiul al II-lea cu toate că în celelalte execuțiuni a fost foarte bine. I s'a acordat premiul de onoare al soc. de vânat «Nădragu». A întrunit 158 puncte.

Premiul II. b) «Astor de Bihor M. R. C.» frate cu «Prinț». Câine vioi. Lucrează bine la câmp. La execuțiunile de aport și verlorenapporte lasă de dorit. Cu toate că posedă calitățile necesare pentru aceste execuțiuni, îi lipsește practica suficientă. A întrunit 140 puncte.

Premiul III. «Boby». Câine de 2 ani, fără pedigree. El a fost singurul câine al concursului fără pedigree. Ii lipsesc calitățile câinilor de aret de cari un vânător are nevoie. Premiul al III-lea l-a primit pentru a recompensa pe stăpânul său pentru munca enormă ce a cheltuit cu acest câine. Singur acestui fapt i se poate atribui că stăpânul său l-a putut învăța nu numai la aportarea vânatului, ci și la execuțiuni simple de verlorenapporte. Pentru această din urmă execuțiune pe care a făcut-o corect pe un șlep de epure pe un interval de 300 pași i s'a acordat și premiul de onoare al d-lui Ötvös Balázs.

B. Câini englezi

Premiul II. «Stop» pointer. Acest câine s'a prezentat și în anul 1926 la concursul din Bonțida, Cluj, unde pentru faptul, că n'a dovedit practică suficientă n'a putut fi premiat. Anul acesta câinele s'a schimbat în bine, dovedind rutină în munca sa. A primit premiul de onoare al societății «Hubertus» cu mențiunea «cel mai bun pointer».

Premiul II. «Hera» cățea pointer abia de un an. «Hera» are mult temperament și numai vina stăpânului ei este că n'a putut arăta mai mult, decât cu ce s'a produs. Și nici n'a fost scoasă la câmp destul.

Promite însă a deveni bună, calitățile născute sunt pe cale de a i se manifesta. Necesită însă o conducere liniștită, fără multă vorbăreală și comenzi.

Terminând cu descrierea rezultatului concursului, țin de a mea datorie ca să exprim cuvinte de recunoștință Uniunii Vânătorilor din București, cum și tutuor acelora cari m'au ajutat și au contribuit la reușita concursului. Donațiuni în bani am primit dela societatea de vânătoare «Hubertus» din Timișoara 3000 lei, dela soc. «Nădrag» 2000 lei, dela soc. «Sitarul» 2000 lei, dela d-l Giovanni Axerio 600 lei, dela d-l General Gh. Manu, București, 500 lei, dela societățile din Cluj 1500 lei, dela Cercul Vânătorilor Teregova 500 lei și dela d-l Alex. Șutzu 500 lei, pentru care exprim pe această cale mulțumirea «Reuniunii Regnicolare a prăsititorilor de câini». Obiecte au donat U. G. V. R. și d-l Ötvös Balázs.

Din donațiuni s'au cumpărat premii și s'au acoperit spezele concursului.

Mulțumescu apoi d-lui Ötvös Balázs pentru faptul că a condus concursul ca arbitru specialist în materie.

Dee Sfântul Hubertus ca seria concursurilor de această natură să continue, ca publicul vânător să poată prinde gust de câinii de aret și ca vânătorii cari se ocupă cu acești câini să poată găsi materialul necesar pentru prăsilă.

* * *

Din partea noastră ne folosim de ocazie spre a transmite d-lui Ing. Andrei sincere felicitări, atât pentru organizația acestui concurs a cărui suflet a fost, cât și pentru întreaga sa activitate chinologică.

Este mică, dar însuflețită ceata vânătorilor noștri chinologi; iar până când vom ști soarta chinologiei noastre în mâinile de astfel de bărbați, privim cu justă speranță în spre un viitor frumos.

Redacția Revistei Vânătorilor

~ ~ ~

ZIUA DE 9 OCTOMVRIE 1927

Cu ce nerăbdare așteptam această zi fixată pentru concursul de câini de aret, la Timișoara, în speranță de a putea prezenta pe Stop pointerul meu, mai bine preparat de cum a fost la concursul de anul trecut.

Ii mulțumesc d-lui Ötvös Balázs, care a binevoit în anul 1926 să ne examineze și arbitreze câinii noștri de vânătoare, pentru bunele și judicioasele sfaturi ce mi-a dat.

«Prea reții pointerul d-tale: Lasă-l să caute cât de departe, această rasă simte vânatul și ți-l stă cât vrei»:

Iată ce mi-a spus arb'trul simpatic și mult priceput:

Anul acesta tot neprețuitul nostru Ötvös Balázs, era pe terenul de probă la Casa Verde, lângă Timișoara cu hârtia și creionul în mână, gata de a merge cu noi pe câmp și vesel a fi în România.

Vre-o 15 concurenți s'au prezentat cu câinii lor, unii cu certificate dovada pedigreului, alții fără acte dar totuș de neam bun. Examenul constă din mai multe probe la cari era supus candidatul. Proba dresajului: Aci deschid o mică paranteză: Aproape toți câinii erau bine dresați și după umila mea părere prea mult chiar.

Efectul acestui dresaj perfect zic unii, exagerat cred eu, l'am văzut mai pe urmă la căutatul pe câmp, pentru a descoperi vânatul și a-l sta. Cu ce lipsă de curaj și fără inițiativă mulți din câini concurenți, umblând pe câmp se uitau mai mult la stăpânul lor: nu cumva trage un foc de pușcă în aer ca să facă daună sau că i-a fluertat odată sau de două ori, ca să vie la stăpânul-său ori să stea pe loc.

Concomitent cu cheta se examina puterea de a simți la distanță vânatul — aprecierea în acest caz este foarte anevoioasă — câinele urmând să stea epurele pe arătură, sau pe teren complet gol. Urmărind pe arbitru de aproape m-am convins odată mai mult de profunda sa competență, nu numai în preciziunea cu care arbitra, relevând calitățile concurentului, acolo unde noi ceilalți nu le vedem, dar și precizând greșelile fără cruțare — fără excepție.

Apoi fiecare câine a fost examinat la căutarea păsărilor: fazani, potârnicși; și în fine urmărirea când i se dă urma a vânatului rănit, găsirea și aducerea lui.

Rezultatul concursului îl las pe seama celor competenți, doresc însă a-i mulțumi încă odată d-lui Ötvös Balázs, atât în numele meu cum și a celorlalți colegi, cari se simt și sunt adevărați vânători de toată osteneala ce și-a dat, cum și să-i recunoaștem perfectă obiectivitate cu care ne-a arbitrat câinii noștri. Ii cer scuze pentru jignirile ce i s'au adus de către acei nemulțumiți, că nu au căpătat clasificarea visată de ei acasă! — Dar așa pățește orce judecător. Impricipinatul din cei doi cari se judecă de nu câștigă, așa cum a visat, înjură pe judecător! — Amin!

Mulțumim și d-lui inginer A. Andrei și comitetului pentru osteneala ce și-au dat-o de a organiza concursul pe un teren atât de potrivit, dând încă odată posibilitatea vânătorilor cinstiți de a

vedea ei înșiși, cât este de curat vânătoresc a vâna cu câinii de rasă bună și bine dresați.

Sper că la anul, vânătorii noștri din Capitală, vor organiza un asemenea concurs și nu mă îndoiesc că vom asista la o adevărată întrecere de câini de rasă.

AL ȘUTZU.

Președinte la Trib. Cluj

Primăria comunei Dumbrăvița

Jud. Arad.

No. 431/927

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Dumbrăvița asupra terenului de 1700 jug. cad. se dă în arendă la 31 August, ora 10 la Primăria comunei Căpruța, prin buna învoială.

Contractul se va încheia în baza art. 71 din legea contabilității publice, și conform art. 13 din legea vânătorului.

Dumbrăvița, la 15 Iulie 1927.

Primăria

Primăria comunei Inanțișme

Jud. Constanța

No. 944/927

PUBLICAȚIUNE

Noi Iordan Popov primarul comunei Inanțișme jud. Constanța aducem la cunoștința amatorilor că în ziua de 16 Octomvrie 1927 orele 11 a. m. se va ține licitația cu oferte închise în oficiul Primăriei pentru arendarea terenului comun de vânătoare al comunei în suprafață de 4458 hectare.

Termenul de arendare este de cinci ani.

Prețul din oficiu este de 445.80 lei.

Concurenții vor trebui să îndeplinească condițiunile cerute de legea vânătorului.

Inanțișme, la 9 August 1927.

Primar: (ss) I. Popof

Notar: (ss) Indescifrabii

Primăria comunei Bogata-Olteană

Jud. Târnava-Mare

No. 342, 1927

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu hotărîrea consiliului comunal din 21 Iulie 1927, No. 17-342, 1927 se publică spre cunoștința generală, că în ziua de 15 Octomvrie 1927, ora 2 p. m. în localul Primăriei comunei Bogata-Olteană, jud. Târnava-Mare se va ține licitație publică orală și scrisă pentru arendarea teritoriului de vânătoare al comunei Bogata-Olteană pe termen de 4 ani consecutivi dela 31 Decemvrie 1927 până la 31 Decemvrie 1931.

Suprafața teritoriului este de cca. 1818 jugăre cadastrale.

Prețul exclamării 1100 lei.

Licitatia se va ține în conformitate cu dispozițiunile art. 72-83 din legea contabilității publice.

Condițiunile de licitație și de contract se pot vedea la Notariatul Dopca în orice zi de lucru.

Dat Bogata-Olteană, la 25 August 1927.

Notar (ss) Indescifrabii

Primăria Comunei Sâg

Jud. Sălaj

No. 39/927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat al teritoriilor comunelor: Sâg, Sârbi și Mal, Jud. Sălaj, se va da în arendă prin licitație publică pe timp de 10 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1927.

Licitatia se va ține în comuna Sâg în ziua de 15 Noemvrie 1927 la ora 10 a. m. în localul Primăriei Sâg.

În comuna Sârbi în ziua de 15 Noemvrie 1927, ora 11 a. m. în localul Primăriei Sârbi.

În comuna Mal în ziua de 15 Noemvrie 1927, ora 14 a. m. în localul Primăriei Mal.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biuroul notarial Sâg, între orele oficioase.

Licitanții vor dovedi cele prevăzute în legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei și numai aceștia pot lua parte la licitație.

Sâg, la 18 Septemvrie 1927.

Notar (ss) M. Weiss

Primăria comunei Gereușa

Jud. Satu-Mare

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că teritoriul de vânat al comunei Gereușa, județul Satu-Mare se va da în arendă prin licitație publică în ziua de 5 Noemvrie 1927, ora 10 în localul Primăriei comunale.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficiale la Primăria comunei Gereușa.

Gereușa, la 19 Septemvrie 1927.

Notar (ss) Vințe

Primăria comunei Babșa

Jud. Timiș

No. 138/927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat de pe teritoriul de 1600 jugh. se va arendă pe durata dela 1 Februarie 1928 până la 31 Ianuarie 1931 prin licitație publică în ziua de 28 Octomvrie 1927 la ora 10 a. m.

Licitatiunea va avea loc în localul Primăriei.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul Primăriei.

Babșa, la 12 Septemvrie 1927, Jud. Timiș.

Primăria.

Primăria comunei Hodișa

Jud. Satu-Mare

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că teritoriul de vânat al comunei Hodișa județul Satu-Mare se va da în arendă prin licitație publică în ziua de 27 Noemvrie 1927, ora 10 în localul Primăriei comunale.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficiale la Primăria comunei Hodișa.

Hodișa la 19 Septemvrie 1927.

Notar (ss) Vințe

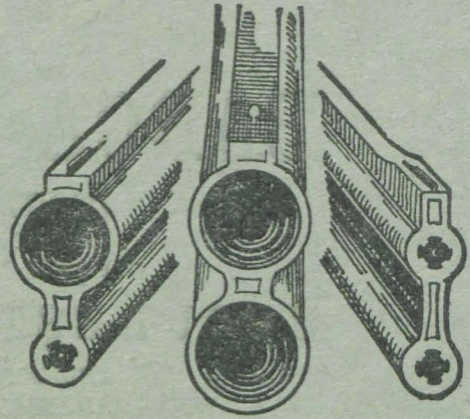

Gebrüder Merkel
Gewehre

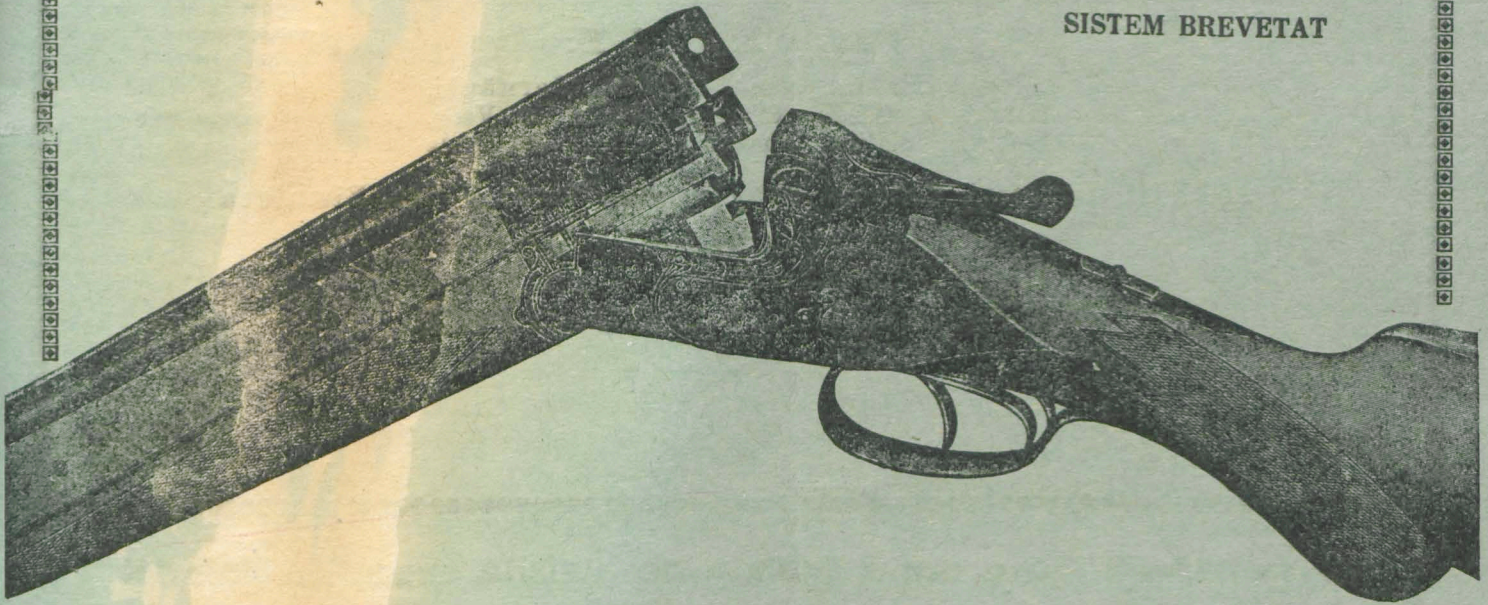
FONDATA IN 1893

MARCA FABRICH

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alicie cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alicie suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alicie și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alicie sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICIE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

DE VÂNZARE

- 1) Armă Browning, cu repetiție automată, cal. 12. Prețul Lei 10.000;
- 2) Carabină Winchester cu repetiție, cal. 44, împreună cu 100 cart. cu gloanțe. Prețul Lei 12.000.

Ambele arme foarte puțin folosite, se vând ne având posibilitatea de folosire.

A se adresă la Revistă.

GHEORGHE CIMPOERU

EPUREȘTI (Vlașca)

Face orice fel de instalațiuni vânătorești, cum sunt cutii pentru cloșitul ouălor de fazan în fazanerii artificiale, capcane pentru distrugerea răpitoarelor, case de vânătoare transportabile, etc.

O C A Z I E

Pușcă calibru 12, pentru tir de porumbei și tir lung

HOLLAND & HOLLAND

absolut nouă, cu platine demontabile și camere de 70 mm., SOSITĂ ACUM DIN LONDRA, de vânzare **80.000 LEI**

A se adresă la Uniunea Generală a vânătorilor din România.

DE VÂNZARE

«CĂȚEA-VÂNĂTOARE SETTER-LAVERAK» etate un an și jumătate din câini pur-sânge-englez, frumoasă și bună aporteură.

Adresați: GEORGE,
București.—Str. Dogari No. 37.—București

CHAMPION și CHAMPION la VIZUINE

„Nimrod“ Csála

C. F. K. C. I/49

reproducător mascul cu păr neted

Luchyf Darky. Importat Diving Daddy, Luchyf Delaine. Wicol Rákos. Champion Luchyf Dolly. Importat Luchyf Duches R. Champion Oxonian

IMPORTAT

Jack II „Kisbér“

M. E. T. XI. 2055

reproducător mascul cu păr țepos

Regent II.V. Haltert. Strick u. Haltert. Champion Soubrette v. Haltert. Champion Franz Keil. Champion Vera Violetta. Champ. Dusky Nipper

IMPORTATĂ DIN OLANDA

Champion Girly

R. V. B. 31456. M. E. T. XII. 2512.

cățea de prăsilă cu păr țepos

Champion Olcliffe Tank Jorkington Judy Olcliffe Captain. Rigal Maid. Wattean Warrior. Wayside Colorette Comedian of Notts. Rigal Nut. Champion Wireboy of Paiguton

ELITE KENNEL

IMPORTAT

Zsuzsi „Kisbér“

M. E. T. XVI. 11.121

cățea de prăsilă cu păr țepos

Tata: Champ. Usksider D. T. St. B. 14285

Mama: Champ. Girly R. v. B. 31456. M. E. T. 2512

Barrington Fearnought. Aldridg Brownie. Champion Olcliffe Tank. Jorkington Judy. Barrington Cracker Barrington Brick. Wyche Warrant

Pun la dispoziție foxterrieri reproducători masculi cu păr neted și țepos după învoială. Primesc în permanență prenotări pentru căței dela cățele de prăsilă cu pedigreeuri.

CHAMPION

„Temes“ Marcsa

C. F. K. C. I/65

cățea de prăsilă cu păr țepos

Bessy von Elsberg. Divil von Elsberg. Nippy von Elsberg. Champion Dusky Nipper

Câștigătoarea DERBY-ului la vizuine

„Elite“ Borcsa

C. F. K. C. II. 186

cățea de prăsilă cu păr neted

Tata: Champion „Nimród“ Csála. Mama: Daissy „Bánát“. Luchyf Darky. Importat Diving Daddy. Champ. Luchyf Dolly. Champion Orkney. Edna of St. Austell. Champion Oxonian

„Elite“ Sára

C. F. K. C. II. 190

cățea de prăsilă cu păr neted

Tata: Champion Nimród Csála. Mama: Daissy Bánát. Luchyf Darky. Importat Diving Daddy. Champion Luchyf Dolly. Champion Orkney. Edna of St. Austell. Champ. Oxonian.

„ELITE“

FOX-TERRIER KENNEL
ȘTEFAN BECSY

TÂRGU-MUREȘ
Piața Regele Ferdinand, 42. Tel. 13

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

Membrii:

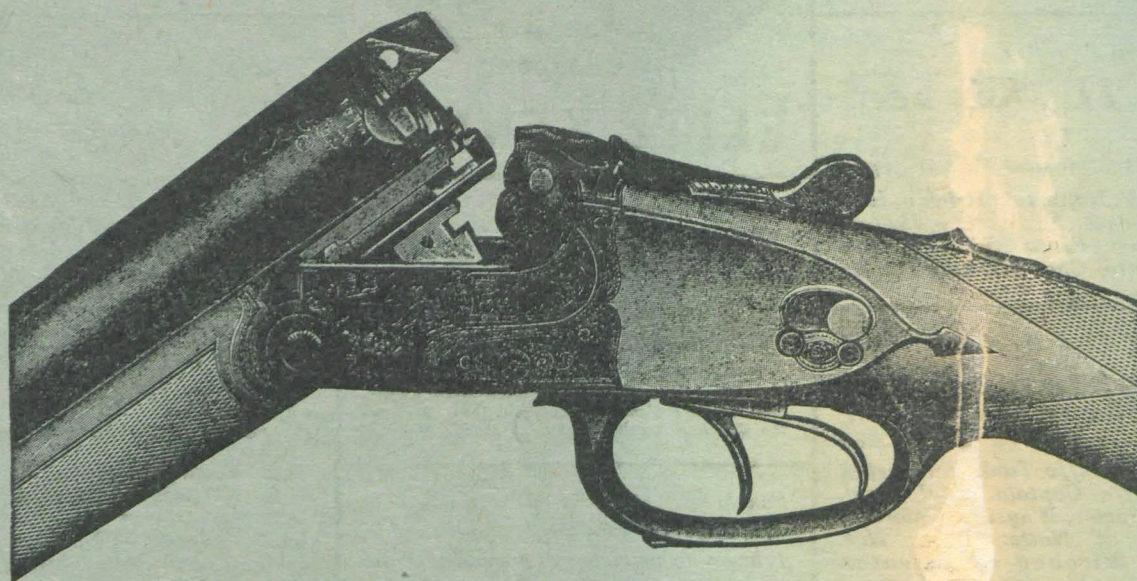
VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU, Inginer C. OSICEANU
Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevii de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
SAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI